

บทความวิจัย

เรื่องเราต่างหลงทางในความเปลี่ยวว่าง : อิทธิพลทุนนิยม และศาสนาคริสต์

โดย

นางสาวฐิติชญา พิทักษ์

รหัสนักศึกษา 05590559

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	เราต่างหลงทางในความเปลี่ยวว่าง : อิทธิพลทุนนิยม และศาสนาคริสต์
ผู้เขียน	นางสาวฐิติชญา พิทักษ์
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัทมา ทีฆประเสริฐกุล
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของทุนนิยมและคริสต์ศาสนาที่มีผลต่อโครงเรื่องและตัวละครในวรรณกรรมเรื่องเราต่างหลงทางในความเปลี่ยวว่าง ผลการศึกษาพบว่าแนวคิดระบบทุนนิยมปรากฏในโครงเรื่องส่วนการเปิดเรื่องในลักษณะบรรยากาศสังคมที่ตัวละครเอกอาศัยอยู่เท่านั้น ระบบทุนนิยมเป็นสาเหตุของการเริ่มต้นของปมปัญหาที่กระทำโดยตัวละครที่เกี่ยวข้องกับระบบทุนนิยม และปรากฏในส่วนของการพัฒนาปมปัญหาโดยมีหน้าที่ปะทะกับแนวคิดศาสนา ในการคลี่คลายของเรื่องแนวคิดทุนนิยมได้ลดความสำคัญลงไปเหลือเพียงแสดงให้เห็นผ่านการบรรยายบรรยากาศ ส่วนแนวคิดเรื่องศาสนาคริสต์ปรากฏในส่วนการเปิดเรื่องโดยมีบทบาทในการกำหนดตัวตนและความคิดของตัวละครเอก การเริ่มต้นของปมปัญหาศาสนาปรากฏในทัศนะของตัวละครเอกที่ต่อต้านศาสนาคริสต์ และในส่วนของการพัฒนาปมปัญหาตัวละครที่เกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์ได้แสดงให้เห็นตัวละครเอกเห็นหลักปรัชญาคำสอนของศาสนาคริสต์ ส่งผลให้จุดแตกหักของเรื่อง(Climax) หลักคำสอนของศาสนาคริสต์ได้เข้ามาปะทะกับปมปัญหาของตัวละครเอกโดยตรงทำให้ตัวละครเอกตัดสินใจกลับมาศรัทธาในศาสนาคริสต์ ซึ่งได้แสดงให้เห็นลักษณะของตัวละครเอกว่าเป็นตัวละครที่มีความเกี่ยวข้องทั้งระบบทุนนิยมและศาสนาคริสต์ในการคลี่คลายและปิดเรื่องศาสนาคริสต์ทำให้ทัศนะการมองโลกและเข้าใจชีวิตของตัวละครเอกเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่องเราต่างหลงทางในความเปลี่ยวร้าง : อิทธิพลทฤษฎี และศาสนาคริสต์ เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450112 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

บทความวิจัยนี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปัทมา ฑีฆประเสริฐกุล อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ในการแนะนำ ตรวจสอบแก้ไข ให้ข้อเสนอแนะ และคอยติดตามความก้าวหน้าของงานวิจัยฉบับนี้ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอบคุณพรหม รุ่งนภาวรรณเพื่อนเก่าที่น่ารักเสมอไม่ว่าเวลาไหน คริสต์ศาสนิกชนผู้ใจดีที่ช่วยชี้แนะและอธิบายข้อข้องใจต่างๆของข้าพเจ้าด้วยความตั้งใจ

ขอบคุณกองวิจัยที่เขียนนวนิยายเรื่องนี้ขึ้นมาทำให้ข้าพเจ้าได้รู้ว่าแม้ในสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุดคุณงามความดีต่างๆ ก็ยังสามารถปรากฏได้

สุดท้ายขอบคุณครอบครัว และเพื่อนทุกคนที่คอยให้กำลังใจ มอบความรัก ความสุข และความหวังดีให้แก่ข้าพเจ้าตลอดเวลาสี่ปีในรั้วมหาวิทยาลัย ทั้งยังเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้อาจสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ฐิติชญา พิทักษ์

บทนำ

วรรณกรรมแปลเกาหลีเรื่อง *เราต่างหลงทางในความเปลี่ยวว้าง* หรือ *Our Happy Time* เขียนโดยกงจียอง ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 2005 มียอดขายสิบล้านเล่มเฉพาะในประเทศเกาหลีใต้ และเป็นเล่มเดียวที่ได้รับการแปลและตีพิมพ์ในประเทศอังกฤษ นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายเกาหลีเรื่องแรกในรอบ 4 ปี ที่ขายดีที่สุดและเป็นหนึ่งในสิบของชาร์ต 8 สัปดาห์ติดต่อกัน ทั้งยังได้รับรางวัล 9th Special Media Award จากองค์การนิรโทษกรรมสากล (Amnesty International) ในปี ค.ศ. 2006 (Gong Ji-Young, 2019)

เราต่างหลงทางในความเปลี่ยวว้าง เป็นเรื่องราวของ มุนยูจอง หญิงสาวผู้เกิดในครอบครัวที่เพียบพร้อมแต่พยายามฆ่าตัวตายมาแล้ว 3 ครั้งหลังจากฆ่าตัวตายครั้งที่สาม แม่ซีโมนิก้าได้มาหาเธอและขอให้ไปเยี่ยมนักโทษในโครงการช่วยเหลือผู้ต้องขังของศาสนาคริสต์แทนการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล จึงได้พบกับ จองยุนซู นักโทษประหารชีวิตข้อหาฆ่าข่มขืนและฆาตกรรมหญิงสาว 3 คน การเข้าร่วมโครงการฟื้นฟูนักโทษทำให้ตัวละครทั้งสองได้เปิดใจเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ทำให้ค้นพบความหมายของชีวิตและค้นพบสิ่งที่จะช่วยปลดปล่อยพวกเขาออกจากความทุกข์คือการให้อภัยและการเรียนรู้ที่จะรัก

นวนิยายเรื่อง *เราต่างหลงทางในความเปลี่ยวว้าง* ได้เสนอผลกระทบที่ตัวละครเอกทั้งสองได้เจอในสังคมทุนนิยม กงจียองได้นำเสนอทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นกับปัจเจกบุคคลเอง หรือปัญหาที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสังคมที่ใหญ่ขึ้น ซึ่งปัญหาต่างๆเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในสังคมนิยมวัตถุนิยมของประเทศเกาหลีใต้ กงจียองได้นำศาสนาคริสต์เข้ามาช่วยแก้ไขผ่านตัวละครเช่น แม่ซีโมนิก้า การสร้างบทพูด หรือฉากบรรยากาศที่สอดแทรกเนื้อหาทางศาสนา ทำให้ตัวละครรู้จักความรัก การให้อภัย และเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ซึ่งไม่เพียงแต่ตัวละครที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงแต่ยังทำให้ผู้อ่านนวนิยายตระหนักและสร้างแรงบันดาลใจในการเปลี่ยนแปลงตนเองไปถึงการสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ดีในสังคม

การศึกษาแนวคิดทุนนิยมในวรรณกรรมมีปรากฏอยู่หลากหลายทั้งนี้จะเห็นว่าวรรณกรรมเรื่องต่าง ๆ ได้นำเสนอผลกระทบที่เกิดจากการใช้ชีวิตภายใต้ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ไม่เพียงแต่ผลกระทบในภาพกว้างๆ เช่น ในด้านการเมือง หรือด้านวิถีชีวิตชนบท ดังที่ปรากฏในงานของ เสาวณิต จุลวงศ์ที่ศึกษาเรื่อง “ทุนนิยมวิพากษ์ในวรรณกรรมไทย” เท่านั้น งานของ นันทวัลย์ สุนทร

ภาระสถิตย์ ที่ศึกษาเรื่อง “การนำเสนอภาพแทนความตายในเรื่องสั้นไทยร่วมสมัยระหว่าง พ.ศ. 2547- 2556” และ วรานันท์ วรพัฒนานนท์ ที่ศึกษาเรื่อง “ผู้หญิงภายใต้ระบบทุนนิยมในอาชญา นิยายญี่ปุ่นร่วมสมัย” พบว่าวรรณกรรมที่นำเสนอผลกระทบที่เกิดจากทุนนิยมในมิติของปัจเจกชนก็ ปรากฏอยู่มากภายในงานวรรณกรรมโดยมุ่งเน้นประเด็นที่ว่า ทุนนิยมได้ลดทอนความเป็นมนุษย์ ดังเช่น ซึ่งตัวละครบางตัวจึงได้สรรหาวิธีการต่างๆที่จะช่วยเยียวยา หรือหาทางออกจากแรงกดดัน ภายใต้ระบบทุนนิยมนี้ ดังเช่นงานวิทยานิพนธ์เรื่อง “กามารมณ ความรัก และความตาย: ลักษณะ เหนือจริงในสังคมทุนนิยมหลังสมัยใหม่ในนวนิยายของฮารุกิ มูราคามิ” ของ เชษฐภิกษา ซาติวิทยา นอกจากนี้ยังมีการศึกษาแนวคิดทางศาสนาในวรรณกรรม เช่น กนกวรรณ คงชนชุนพร เขียน “แนวคิดพุทธศาสนาในนวนิยายของแก้วแก้ว” ปิยวุฒิ เกาะหมาน และพิชามญชุ์ วรรณชาติ เขียน “แนวคิดเรื่องบาปทั้ง 6 ตามความเชื่อทางศาสนาคริสต์ และด้านมืดของตัวละครในนวนิยาย ชุด เกรจาท่อตาย ของ tiara” และ สุธีรา สัตยพันธ์ ที่เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “งานของ “ดังตฤณ” ในฐานะวรรณกรรมพุทธศาสนาแนววัฒนธรรมประชานิยม” พบว่าในวรรณกรรมมีการนำหลักธรรม เนื้อหาสาระทางศาสนามาใช้ปรากฏผ่านทางบทสนทนา ฉาก และตัวละคร และมีการดัดแปลง และ ใช้การสื่อสารทางวรรณศิลป์อธิบายเนื้อหาหลักธรรมให้เชื่อมโยงกับสังคมสมัยใหม่เพื่ออรรถรสในการ อ่าน ทำให้เข้าใจและเข้าถึงเนื้อหาหลักธรรมทางศาสนาได้ง่ายยิ่งขึ้น

อนึ่ง การศึกษาวรรณกรรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับอิทธิพลของทุนนิยมและศาสนาคริสต์ยังมีไม่ มาก ผู้วิจัยจึงประสงค์ที่จะศึกษาวรรณกรรมแปลเกาหลีเรื่อง “เราต่างหลงทางในความเปลี่ยวว่าง” ในประเด็นอิทธิพลของทุนนิยมและศาสนาเพื่อเป็นการสร้างองค์ความรู้เรื่องการศึกษาวรรณกรรมกับ อิทธิพลของทุนนิยมและศาสนาคริสต์ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1 เพื่อศึกษาอิทธิพลของทุนนิยมที่มีผลต่อโครงเรื่องและตัวละครในวรรณกรรมเรื่องเราต่าง หลงทางในความเปลี่ยวว่าง
- 2 เพื่อศึกษาอิทธิพลของคริสต์ศาสนาที่มีผลต่อโครงเรื่องและตัวละครในวรรณกรรมเรื่องเรา ต่างหลงทางในความเปลี่ยวว่าง

สมมติฐาน

อิทธิพลของทุนนิยมเป็นตัวกำหนดโครงสร้างเรื่องทำให้เกิดปัญหา และกำหนดลักษณะของตัวละครหลักในเรื่อง ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเป็นสาเหตุตัวละครเอกเผชิญกับความรุนแรงและถูกผลักดันให้เกิดความแปลกแยกต่อครอบครัว และสังคม ผู้เขียนได้เลือกเอาอิทธิพลของศาสนาคริสต์มาช่วยคลายปมของโครงสร้างเรื่องและตัวละคร ทำหน้าที่เยียวยา และสร้างความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดี จากผลกระทบของการมีชีวิตภายใต้แรงกดดันจากสังคมทุนนิยม ผ่านตัวละคร และฉากในนวนิยาย

ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาวรรณกรรมแปลเกาหลีเรื่อง เราต่างหลงทางในความเปลี่ยวร้าง ผู้แต่งคือ กงจียอง ผู้แปลคือ ชิดารัตน์ เจริญชัยชนะ จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์เอิร์นเนส พ.ศ. 2560

วิธีดำเนินการวิจัย

- 1 กำหนดโครงสร้างบทความวิจัย
- 2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง
- 3 ศึกษาวรรณกรรมแปลเกาหลีเรื่อง เราต่างหลงทางในความเปลี่ยวร้าง ผู้แต่งคือ กงจียอง สำนักแปลของ ชิดารัตน์ เจริญชัยชนะ จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์เอิร์นเนส พ.ศ. 2560
- 4 วิเคราะห์อิทธิพลของทุนนิยม และศาสนาคริสต์ในวรรณกรรมแปลเกาหลีเรื่อง เราต่างหลงทางในความเปลี่ยวร้าง
- 5 สรุปผลการศึกษาและเสนอผลงานในรูปแบบบทความวิจัย

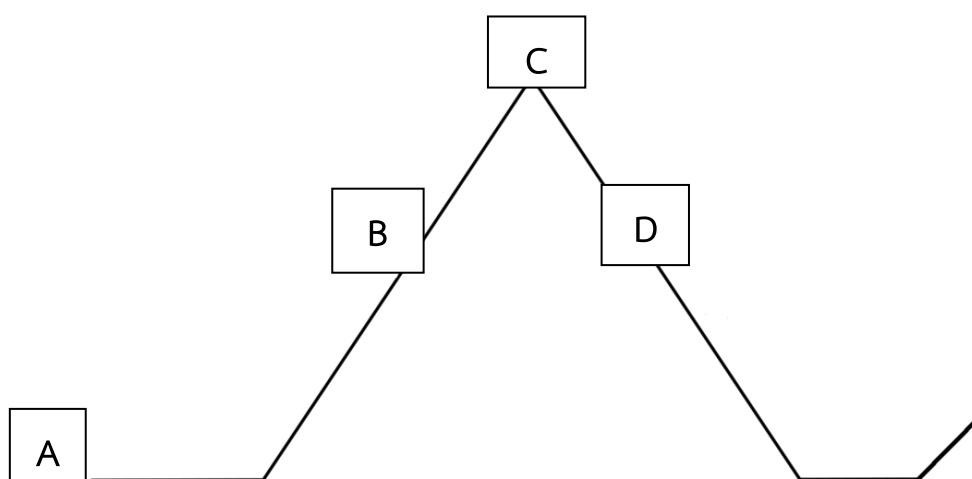
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1 ทำให้ทราบอิทธิพลของทุนนิยมที่มีผลต่อโครงสร้างเรื่องและตัวละครในเรื่องเราต่างหลงทางในความเปลี่ยวร้าง
- 2 ทำให้ทราบอิทธิพลของคริสต์ศาสนาที่มีผลต่อโครงสร้างเรื่องและตัวละครในเรื่องเราต่างหลงทางในความเปลี่ยวร้าง

ผลการศึกษา

1. ทฤษฎีและศาสนากับโครงเรื่องเราต่างหลงทางในความเปลี่ยวร้าง

โครงเรื่อง (Plot) เป็นการจัดลำดับหรือการสืบเนื่องของเหตุการณ์ที่มีความเป็นเหตุเป็นผลกัน ดังที่ สรรณัฐ ไตลังคะ (2560:21-24) ได้กล่าวถึงโครงเรื่องสรุปความได้ว่า โครงเรื่องตามคำจำกัดความของอาริสโตเติลเป็นการจัดลำดับเหตุการณ์ ชะตาผกผัน(reversal) การค้นพบ(discovery) ภัยหายนะ(catastrophe) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของโครงเรื่อง โดยกุสตาฟ ไพรทาก ได้แสดงคำอธิบายลักษณะโครงเรื่องโศกนาฏกรรมนี้เป็นแผนภาพที่ชัดเจนเรียกว่า พีระมิดของไพรทาก (Freytag's Pyramid) ซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยมีการนำไปใช้อธิบายลักษณะของเรื่องเล่าประเภทต่างๆ

AB หมายถึง การเปิดเรื่อง (exposition)

B หมายถึง การเริ่มต้นของปมปัญหา (conflict)

BC หมายถึง พัฒนาการของปมปัญหา
(rising action, complication)

C หมายถึง จุดสุดยอด, จุดแตกหัก (climax)

CD หมายถึง การคลี่คลาย (denouement)

ในบรรดาองค์ประกอบของบันเทิงคดี โคร่งเรื่องเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านมากที่สุด เพราะเป็นสิ่งที่กระตุ้นความใคร่รู้ ความระทึกใจ ความตื่นเต้น ฯลฯ

1.1 ทฤษฎีในโครงเรื่องเราต่างหลงทางในความเปลี่ยวว่าง

แนวคิดทฤษฎีนี้ได้ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ในส่วนของ การเปิดเรื่อง การเริ่มต้นของปมปัญหา การพัฒนาปมปัญหา และการคลี่คลายของเรื่องผ่าน ฉาก บรรยากาศ การกระทำ และบทสนทนาของตัวละคร แนวคิดทฤษฎีนี้ได้ปรากฏในเกือบทุกส่วนในโครงเรื่อง แต่มีหน้าที่และความสำคัญแตกต่างกัน ในส่วนการเปิดเรื่องแนวคิดทฤษฎีปรากฏเพียงการบรรยายบรรยากาศสังคมที่ตัวละครเอกอาศัยอยู่เท่านั้นซึ่งมีความสำคัญน้อยกว่าการบรรยายแนวคิดทางศาสนาที่ได้บรรยายผ่านความคิดและความรู้สึกของตัวละครเอก แนวคิดทฤษฎีค่อยๆ เข้มข้นขึ้นเนื่องจากเป็นสาเหตุการเริ่มต้นของปมปัญหา และได้ปรากฏในส่วนของ การพัฒนาปมปัญหา โดยมีหน้าที่คอยปะทะกับแนวคิดศาสนา ในการคลี่คลายของเรื่องแนวคิดทฤษฎีได้ลดความสำคัญลงไปเหลือเพียงแสดงให้เห็นผ่านการบรรยายบรรยากาศเท่านั้น

การเปิดเรื่อง

นวนิยายเรื่องนี้เปิดเรื่องโดยการบรรยายฉากในมุมมองของตัวละครเอกหญิงมุนยูจองที่กำลังเดินทางไปโรงพยาบาลเพราะแม่ซีโมนิก้าอาการกำเริบ ระหว่างที่ขับรถเธอก็ได้นึกถึงเหตุการณ์ในอดีตที่เธอได้พบกับจองยุนซู แนวคิดของทฤษฎีนี้ได้ปรากฏในฉากตั้งคำบรรยายบรรยากาศที่มุนยูจองเห็นว่า

“...ต้นไม้ไกร่นใบสองข้างทางดูราวกับรั้วลวดหนามที่แบ่งกัน
อพาร์ทเมนต์ของคนจนฝังตรงข้ามออกจากอพาร์ทเมนต์คนรวยบน
ฝั่งนี้ ฉันชะงักมีเท้าก่อนก้าวขึ้นรถ แหงนหน้ามองอาคารอพาร์ท
เมนต์สูงตระหง่านที่หันหลังชนท้องฟ้าและบดบังหมู่เมฆไว้ อาคาร
ที่ตั้งอยู่ท่ามกลางแสงสลัวเลือนของยามโพล้เพล้เหล่านี้ดูคล้าย
กำแพงป้อมปราการยาวเหยียดที่ยังไม่ถูกทำลาย ...” (หน้า 8)

คำบรรยายข้างต้นชี้ให้เห็นว่า มุนยูจองเป็นคนที่มีความเชื่อผ่านลักษณะของสถานที่อาศัยของเธอซึ่งเป็นอพาร์ทเมนต์สูง ทฤษฎีปรากฏในลักษณะมีการแบ่งแยกฝั่งที่อยู่อาศัยของคนจนและคนรวย มุนยูจองมองว่าต้นไม้ที่แบ่งกันเขตแดนนั้นเปรียบเสมือนลวดหนามซึ่งเป็นเหมือนสัญลักษณ์ของ

การตัดขาดกันระหว่างคนจน และคนรวย อนุমানได้ว่าการที่จะข้ามฝั่งไปยังฝั่งใดฝั่งหนึ่งนั้นเป็นเรื่องยากและต้องห้าม โดยโลกของทุนนิยมในทัศนะของมนุษย์จอร์จนั้นยังเป็นระบบที่แข็งแกร่งและยังคงดำเนินอยู่ต่อไปในสังคมที่เธออาศัยอยู่

จากข้างต้นเห็นได้ว่าระบบความคิดเรื่องทุนนิยมในส่วนของ การเปิดเรื่องปรากฏในลักษณะของสังคมที่ตัวละครเอกอาศัยอยู่และบ่งบอกถึงสถานะ การดำรงอยู่ของทุนนิยมในสังคมผ่านตัวละครมนุษย์จอร์จเพียงเท่านั้นไม่ได้เป็นส่วนสำคัญของเหตุการณ์การเปิดเรื่องหรือเข้าไปมีบทบาทในความคิดและตัวตนของมนุษย์จอร์จมากนัก นอกจากการแสดงทัศนะถึงการแบ่งแยกชนชั้นในสังคมทุนนิยม และการบรรยายลักษณะบรรยากาศที่ไม่สดใสแสดงถึงทัศนะของตัวละครเอกที่มองว่า ระบบทุนนิยมเป็นระบบที่ไม่ดีที่ยังคงดำเนินต่อไปและยังขวางกั้นความเสมอภาคและเท่าเทียมของการดำรงชีวิตเปรียบเหมือนป้อมปราการ และความแข็งแกร่งของระบบทุนนิยมยังไม่มีใครทำลายให้หายไปได้

ปมปัญหาของเรื่อง

ปมปัญหาของเรื่องคือตัวละครเอกหญิงมนุษย์จอร์จพยายามฆ่าตัวตายมาแล้ว 3 ครั้งเพราะในวัยเด็กเธอเคยถูกล่วงของเธอข่มขืนและได้รับการเพิกเฉยจากครอบครัวจากเหตุการณ์นี้ ระบบทุนนิยมได้เข้ามาเป็นสาเหตุหลักในการเริ่มต้นของปมปัญหาที่ทำให้ตัวละครมนุษย์จอร์จได้พยายามฆ่าตัวตายจากคำพูดของมนุษย์จอร์จที่ว่า

“ในวันตรุษเมื่อสิบห้าปีก่อน ตอนฉันไปทำธุระให้แม่ที่บ้านหัวหน้าตระกูลแล้วเกิดเรื่องนั้นกับฉัน ไม่มีใครในครอบครัวสนใจเลย ...ตอนนั้นฉันคิดว่าฉันกำลังจะตาย ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นได้ก็คงดี แต่ในระหว่างนั้นทุกคนได้แต่ปิดปากเงียบและแกล้งทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่นานฉันก็รู้ความจริงว่าทำไมทุกคนถึงทำอย่างนั้น ถ้าเขาไม่ได้เป็นลุงของเรา ไม่ได้เป็นพี่ชายของพ่อ เป็นสมาชิกสมัชชาแห่งชาติของพรรครัฐบาล ธุรกิจของตระกูลเราคงไม่อยู่รอดจนถึงทุกวันนี้ ถ้าเขาไม่คอยดูแลพวกเรา พ่อคงไม่สามารถยกยอกเงิน ทูจริตต่อหน้าที่ ฮิวประมุข และเลียงภาซีได้ นั่นละเหตุผล!” (หน้า 91)

คนที่ข่มขืนมุนยูจองคือลุงของเธอซึ่งมีอำนาจทั้งทางการเมืองและธุรกิจ และครอบครัวเธอต้องพึ่งพาเขาที่เป็นหัวหน้าตระกูลเพื่อความมั่งคั่งภายในครอบครัวของเธอเอง หลังจากเกิดเหตุเธอได้บอกแม่ของเธอแต่แม่ของเธอกลับตำหนิเธออย่างรุนแรงและโยนความผิดว่าเป็นเพราะการประพฤติตัวของเธอเองที่ทำให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ และสั่งไม่ให้เธอบอกใคร แม้ว่าจะมีคนในครอบครัวที่ทำงานอยู่ในกระบวนการยุติธรรมอย่าง มุนยูชิกพี่ชายคนโตที่เป็นหัวหน้าอัยการซึ่งสามารถฟ้องร้องเอาผิดทางอาญาต่อผู้กระทำความผิดได้แต่แม่ของมุนยูจองเลือกที่จะนิ่งเฉยและทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นต่อเหตุการณ์ข่มขืนที่เกิดขึ้นกับมุนยูจอง เหตุผลเพื่อความมั่งคั่งในของครอบครัวมุนยูจอง ครอบครัวเธอต้องพึ่งพาคนที่ข่มขืนเธอ ซึ่งเป็นหัวหน้าตระกูลคอยเอื้อประโยชน์ทางธุรกิจของครอบครัวดำเนินไปได้อย่างสะดวกโดยที่ไม่ได้สนใจถึงความถูกต้องและคิดถึงจิตใจของมุนยูจองเหตุการณ์นี้ทำให้เธอรู้สึกท้อชีวิตของเธอไร้ค่า หมดศรัทธาในศาสนา และไม่สามารถที่จะมีความสุขได้และตัดสินใจฆ่าตัวตาย

ระบบทุนนิยมได้ปรากฏในรูปแบบของการรักษาผลประโยชน์ทางชนชั้น ตัวละครลุงที่ข่มขืนมุนยูจอง ซึ่งมีอำนาจทางการเมืองและทางธุรกิจและเป็นหัวหน้าตระกูลที่มีอำนาจในการควบคุมผลประโยชน์เหล่านั้น ทำให้แม่ของมุนยูจองตัดสินใจที่จะเลือกรักษาผลประโยชน์ไว้แทนที่จะเอาผิดคนที่ข่มขืนมุนยูจองซึ่งเป็นการตัดสินใจที่ไม่สมควร ทำให้เห็นว่าระบบทุนนิยมได้ละเมิดศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ผ่านการตัดสินใจที่ไม่สมควร นอกจากนี้การข่มขืนยังแสดงถึงปัญหาจากแนวคิดทุนนิยมปิตาธิปไตย (Patriarchal capitalism) ซึ่ง Alexandra Kollontai (1909:18) นักสตรีนิยมชาวรัสเซียมองว่าการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมภายใต้ระบบทุนนิยมได้ผลักดันให้สตรีตกอยู่ในสภาพถูกกดขี่และเป็นผู้ต้องพึ่งพา โดยสรีระของผู้หญิงทำให้ถูกมองว่าอ่อนแอทำให้สร้างผลผลิตให้แก่ระบบทุนนิยมได้น้อยกว่าผู้ชายซึ่งได้สร้างผลผลิตมากกว่าและกลายมาเป็นผู้นำในการพัฒนาระบบการผลิตซึ่งทำให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำทางเพศเช่น การจ้างงาน และ อัตราเงินเดือนของผู้หญิงที่น้อยกว่าผู้ชาย อุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ทำให้ผู้ชายมองว่าตนเองเป็นผู้มีอำนาจเหนือกว่า ได้มองผู้หญิงในเชิงวัตถุเพื่อสนองความต้องการของตนก่อให้เกิดปัญหาความรุนแรงในสตรี เช่นการทำร้ายร่างกาย หรือการข่มขืนดังเช่นที่ลุงของมุนยูจอง ที่เป็นผู้มีอำนาจมากกว่าข่มขืนหลานสาวที่มีอำนาจทางร่างกายและมีอำนาจทางธุรกิจน้อยกว่าตน เป็นฉากที่แสดงให้เห็นถึงแนวคิดทุนนิยมแบบปิตาธิปไตย ซึ่งทำให้มุนยูจองรู้สึกหมดหนทางสู้และตัดสินใจฆ่าตัวตาย

นอกจากความรุนแรงในสตรีที่เป็นปัญหาที่เกิดจากระบบทุนนิยมแบบปิตาธิปไตยแล้ว การแต่งงานก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่สามารถแสดงให้เห็นว่ามีการกดขี่ผู้หญิงจากระบบทุนนิยมภายใต้อุดมการณ์ชายเป็นใหญ่จากบทสนทนาของมุนยูจองกับแม่ซีโมนีท่าขณะที่อยู่ในโรงพยาบาลเรื่องที่ครอบครัวของมุนยูจองแนะนำให้เธอแต่งงานกับรุ่นน้องคนหนึ่งของพี่ชายเธอที่ว่า

“ยูจองรับปากจะหมั้นแล้วแท้ๆ แต่ดันมาเปลี่ยนใจ พี่ชายของมันบอกว่าผู้ชายคนนี้เรียนที่เดียวกับเขา แถมยังจบสถาบันวิจัยทางตุลาการและฝึกอบรมด้วยคะแนนสูงสุดของชั้น เราเลยมั่นใจว่าเขาเป็นคนดีมีการศึกษา เป็นคนน่านับถือ ตระกูลน่าจะไม่เท่าไรหรอก แต่ยูจองมันอายุสามสิบกว่าแล้ว คิดจะหาผู้ชายอย่างนั้นได้จากที่ไหนอีก ...พี่ชายได้เข้ามหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดกันทุกคน แต่มันกลับเข้าได้แค่โรงเรียนห่วย ๆ ไม่มีใครในตระกูลเราได้เกรดแ่ขนาดนั้น”...(หน้า20)

จากคำพูดของแม่มุนยูจองที่พูดถึงคุณสมบัติของผู้ชายที่จะให้เธอแต่งงานด้วยว่าเป็นผู้ชายที่มีการศึกษาและมีหน้าที่การงานที่ดีถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้ร่ำรวยแต่การที่ลูกสาวของเธออายุเยอะแล้วนั้น การหาผู้ชายที่มีคุณสมบัติที่ดีและครบถ้วนมาแต่งงานด้วยเป็นเรื่องยาก สะท้อนถึงอุดมคติของสังคมทุนนิยมที่มองว่าผู้หญิงควรจะต้องแต่งงานกับคนที่มีการศึกษาดี มีหน้าที่การงานดี และมีฐานะที่ดี แต่ผู้หญิงเหล่านั้นต้องลดคุณสมบัติบางอย่างที่กล่าวมาข้างต้น หรือหากคนมาแต่งงานด้วยยากขึ้นเพราะเธออายุเยอะขึ้น เป็นการลดคุณค่าของผู้หญิงโดยยึดระบบทุนนิยมชายเป็นใหญ่ Alexandra Kollontai (1909:18) กล่าวว่า รูปแบบครอบครัวปัจจุบันซึ่งถูกกำหนดมาจากประเพณีและกฎหมายของสังคม ทำให้หญิงถูกกดขี่จากการเป็นคน จากการเป็นเมีย และจากการเป็นแม่ ในหลายประเทศหญิงกลายเป็นคนที่ต้องพึ่งพาชายในทางกฎหมาย และในกรณีที่มีการกดขี่ทางกฎหมายสิ้นสุด ยังมีการกดขี่ของมุมมองสังคมตามมา เมื่อพิจารณาจากเหตุการณ์ของมุนยูจองแล้วอธิบายได้ว่า เธอถูกกดขี่โดยการบังคับให้แต่งงานกับผู้ชายที่มีอำนาจสูงกว่าในทางการศึกษาและหน้าที่การงานเพื่อความมีหน้ามีตาของตัวเอง แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงไม่สามารถถูกมองว่าประสบความสำเร็จ และมีหน้ามีตาด้วยคุณค่าของตัวเองได้และต้องพึ่งพาผู้ชายในการแสดงคุณค่าเหล่านั้นแทน และแม้ว่ามุนยูจองมาจากตระกูลที่ร่ำรวยแต่การที่ต้องแต่งงานกับผู้ชายที่ตระกูลไม่ได้ร่ำรวยนักกลายเป็นเรื่องที่น่าจะยอมรับได้สำหรับครอบครัวของเธอเพราะเธออายุมากแล้วนั้นแสดงอุดมคติในสังคม ว่าผู้หญิงที่อายุมากนั้นจะมีสิทธิและโอกาสน้อยลงในการเลือกคู่ครอง เป็นการลดคุณค่าของผู้หญิงจากอายุซึ่ง

เป็นอุดมคติที่เกิดขึ้นจากระบบชายเป็นใหญ่ เหตุการณ์ในฉากนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้มุนยูจองรู้สึกว่าเป็นตัวเธอเองเป็นคนไร้ค่า และไม่เคยเป็นที่ยอมรับจากครอบครัว

การพัฒนาของปมปัญหา

การพัฒนาของปมปัญหาเริ่มขึ้นตอนที่ มุนยูจองเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลหลังฆ่าตัวตาย แม่ซิโมนิก้าผู้เป็นป้าแท้ๆได้ขอร้องให้มุนยูจองไปเยี่ยมนักโทษในโครงการช่วยเหลือผู้ต้องขังและได้พบกับ จองยุนซู นักโทษประหารชีวิตข้อหาฆ่าข่มขืน จองยุนซูเป็นบุคคลชนชั้นล่างสุดในระบบทุนนิยมเขาโตมากับครอบครัวที่แร้นแค้นและใช้แต่ความรุนแรง ความเหลื่อมล้ำของระบบทุนนิยมผลักดันให้เขากลายเป็นอาชญากรเพื่อความอยู่รอด การที่มุนยูจองได้พบเจอกับยุนซู คนสองคนที่หนึ่งคนเป็นเป็นตัวแทนของผู้ก่อเหตุ และอีกคนเหมือนตัวแทนของเหยื่อ ในช่วงแรกยูจองรับไม่ได้ที่เธอต้องทำดีกับฆาตกรฆ่าข่มขืนซึ่งมีผลโดยตรงกับปมในชีวิตของเธอ แต่เธอรู้สึกได้ว่ายุนซูกับเธอนั้นมีลักษณะบางอย่างที่คล้ายกันนั่นก็คือยุนซูอยากตาย และหมดหวังในชีวิตเหมือนกับเธอ ซึ่งความรู้สึกดังกล่าวของทั้งสองตัวละครนี้เกิดจากการกระทำของระบบทุนนิยม และได้เจอกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เป็นผลมาจากระบบของทุนนิยมทำให้ที่เธอไม่ได้ยกเลิกการเข้าร่วมโครงการนี้

ลักษณะระบบทุนนิยมที่ปรากฏในส่วนของการพัฒนาความขัดแย้งมีหน้าที่ปะทะกับศาสนา จากเหตุการณ์ที่มุนยูจองถามผู้คุมที่ว่าทำไมนักโทษไม่ซื้อเครื่องแบบนักโทษสีฟ้าอ่อนซึ่งราคาสองหมื่นวอน มาใส่แทนเครื่องแบบสีน้ำเข้มที่รัฐจัดให้แต่มีลักษณะที่ไม่อุ่นและไม่สามารถกันความหนาวได้ผู้คุมก็ตอบว่า

“มีนักโทษราวห้าร้อยคนที่ไม่มีเงินในบัญชีเลยและอีกจำนวนพอๆกันที่มีน้อยกว่าหนึ่งพันวอนในรอบหกเดือน แต่ลองคิดดูนะครับคนมีเงินจะเข้ามาอยู่ในนี้ทำไม” (หน้า58)

คำพูดของผู้คุมก็แสดงให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำ และความยากจนจากการที่มีแค่คนที่มีเงินเท่านั้นถึงจะสามารถซื้อชุดที่สบายและอุ่นกว่ามาใส่ ขณะที่ชุดที่รัฐแจกให้มันบางและกันความหนาวไม่ได้จึงต้องใช้เงินจำนวนสองหมื่นวอนมาซื้อ ซึ่งเธอมองว่าเป็นจำนวนเงินที่ไม่ได้มากสำหรับเธอ แต่ก็มีนักโทษพันกว่าคนที่ไม่มีเงินในบัญชีไม่ถึงหนึ่งพันวอนถึงไม่มีเลยสักวอน และการที่พวกเขาได้อยู่ในคุกเป็นเพราะว่าความจนและต้องก่ออาชญากรรมเพื่อหาเลี้ยงชีพ แสดงถึงความเหลื่อมล้ำที่ทุนนิยมกระทำต่อคนชายขอบ

ชฎารัตน์ สุนทรธรรม (2559:135-136) ให้ความหมายคนชายขอบไว้ว่า เป็นบุคคลหรือบุคคลส่วนน้อยที่สังคมทำเป็นไม่สนใจ หรือไม่ให้ความสำคัญ จึงไม่อยู่ในข่ายที่จะได้รับสิทธิพื้นฐาน และไม่สามารถเข้าถึงความเป็นธรรมที่รัฐจัดสรรให้ นอกจากนี้ยังถูกเอาเปรียบและบั่นทอนความเป็นมนุษย์ด้วยการตีป้ายตีตราและถูกทำให้เป็นสินค้า ถูกกำหนดความหมายโดยสังคมให้ตกเป็นเบี้ยล่างต้องสูญเสียตัวตนและไม่มีพื้นที่อยู่ในสังคม การที่นวนิยายกำหนดให้มีฉากที่แสดงให้เห็นว่ามีนักโทษที่มีเครื่องแบบรัฐได้จัดทำให้ให้แต่ไม่สามารถป้องกันความหนาวได้ทำให้ต้องใช้เงินเพื่อซื้อเครื่องแบบอีกชนิด แสดงให้เห็นว่าอำนาจทุนนิยมได้แผ่ขยายเข้าไปถึงที่ถึงคุมขัง ทุนนิยมถูกนำมาเป็นตัวกำหนดคุณภาพชีวิตในสถานกักกัน ซึ่งเครื่องนุ่งห่มนั้นเป็นปัจจัยพื้นฐานหลักที่ควรจะได้รับโดยเสมอภาคกันแต่ทุนนิยมกลับเข้ามามีผลกระทบต่อปัจจัยขั้นพื้นฐาน

หลังจากที่ตัวละครเอกหญิงมุนยูจองได้รู้ว่า มีนักโทษที่ไม่มีเงินในบัญชีเลย ความเป็นอยู่ที่ยากลำบากและความยากจนดังที่กล่าวมานี้เป็นสิ่งที่มุนยูจองไม่เคยรู้มาก่อน เธอได้เปรียบเทียบถึงสิ่งที่คุณเคยได้รู้จากประสบการณ์ของเธอมาจากทัศนคติของมุนยูจองที่ว่า

“ฉันนึกถึงวันก่อนที่ฉันจ่ายเงินค่าเช่าที่ห้างสรรพสินค้า ฉันอยากพูดว่า แต่ตอนฉันอยู่ป่าริส ห้างสรรพสินค้ามีคนเกาหลีหลังไหลมาไม่ขาดสายทุกวันเลยนะ...ฉันคิดว่าประเทศเกาหลีร้ายชะอีก เพราะนักท่องเที่ยวนั้นพักกันแต่โรงแรมห้าดาว” (หน้า58)

จากข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าในฉากนี้นักเขียนจะสื่อถึงความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นจากความร่ำรวย และความฟุ้งเฟ้อที่เกิดขึ้นในสังคมเกาหลีที่มุนยูจองพบเจอตอนที่เธอไปเรียนที่ฝรั่งเศส เปรียบเทียบกับเรื่องเครื่องนุ่งห่ม และการที่นักโทษห้าร้อยคนไม่มีเงินแม้แต่ก้อนเดียวในบัญชี และอีกห้าร้อยคนที่ต้องกระเปียดกระเสียนใช้เงินหนึ่งพันวอนเป็นเวลาหกเดือนที่มุนยูจองได้รับรู้หลังจากเข้าร่วมโครงการเยี่ยมผู้ต้องขัง ทำให้มุนยูจองได้เห็นที่ทุนนิยมได้สร้างความเหลื่อมล้ำในสังคมและส่งผลกระทบต่อเหล่านักโทษ และต่อมาเธอได้เจอกับเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับศาสนาที่นักโทษพร้อมใจกันอดอาหารเพื่อให้บาทหลวงศิษย์จากอาการป่วย เรื่องที่ยุนซูเอาเงินทั้งหมดที่ป่าโมนิก้าให้ส่งต่อไปให้นักโทษชราที่ติดคุกตลอดชีวิต สิ่งเหล่านี้ทำให้มุนยูจองทบทวนในใจและ ทำให้มุนยูจองคลายความโกรธเรื่องที่รู้ว่ายุนซูเป็นฆาตกรฆ่าคนและฆ่าเด็กสาวอายุสิบเจ็ดลงได้

การคลี่คลาย

ในการคลี่คลายของเรื่องได้บรรยายฉากที่มนุญจง และแม่ซีโมนีก้ากำลังเข้าร่วมพิธีฝังศพของจงยุนซู แนวคิดของทุนนิยมได้ปรากฏในฉากดังกล่าวบรรยายบรรยากาศที่มนุญจงเห็นว่า

“สุสานชาวคริสต์วางต้นไม้เป็นสุสานที่ได้รับบริจาคที่ดิน
มาจากนักบวชผู้มีจิตใจโอบอ้อมอารีท่านหนึ่ง ซึ่งต่อมากลายเป็น
สถานที่ฝังศพของอาชญากรที่ถูกประหารชีวิต บริเวณนี้ไม่ได้
อบอุ่นและมีแสงแดดส่องถึง ทว่าเป็นทางลาดชันมืดครึ้มด้านทิศ
เหนือของเนินเขาที่แม้แต่แสงแดดก็ยังไม่ไยดี” (หน้า227)

“ทำไมรูปปั้นพระแม่มารีกับเทวดาตรงที่ที่คนจนถูกฝังมัก
สกปรก น่าจะมีใครมาทำความสะอาดบ้าง...”(หน้า228)

คำบรรยายข้างต้นชี้ให้เห็นถึงสถานที่ของคนจนมักจะไม่ได้รับการดูแล และเป็นสถานที่ที่มีที่ตั้งไม่ดี สถานที่ฝังศพของยุนซูที่หนาวเย็นไม่มีแสงแดดส่องถึง หรือลักษณะรูปปั้นพระแม่มารีซึ่งถ้าเป็นของคนจนแล้วก็มีลักษณะที่สกปรก ทุนนิยมปรากฏในลักษณะความเหลื่อมล้ำของคนจนและคนรวยที่ยังส่งผลกระทบต่อแม้กระทั่งคนนั้นได้ตายไปแล้ว ทำให้ผู้อ่านสามารถรู้ได้ว่าสุสานของคนรายน่าจะมีลักษณะที่มีทำเลที่ดี แสงส่องสว่าง มีรูปปั้นพระแม่มารีที่มีลักษณะหรูหรา สวยงามแตกต่างจากคนจน จะเห็นได้ว่าระบบความคิดเรื่องทุนนิยมในส่วนของ การคลี่คลายปรากฏในลักษณะของบรรยากาศสังคมที่ตัวละครเอกพบเจอ และบ่งบอกถึงสถานะ การดำรงอยู่ของทุนนิยมในสังคม ผ่านตัวละครมนุญจงและไม่ได้มีส่วนสำคัญในการคลี่คลายของเรื่อง นอกจากการแสดงทัศนะถึงการแบ่งแยกชนชั้นในสังคมทุนนิยม และการยังคงอยู่ของระบบทุนนิยม

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าระบบทุนนิยมมีผลต่อการดำเนินเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้ตั้งแต่ การเปิดเรื่องแนวคิดทุนนิยมปรากฏในลักษณะของการยังดำเนินอยู่ของแนวคิดนี้ในสังคมที่ตัวละครเอกอาศัยอยู่แต่ไม่ได้มีบทบาทในการกำหนดตัวตนและความคิดของตัวละครเอก แนวคิดทุนนิยมมีความเข้มข้นที่สุดในส่วนของการเริ่มต้นของปมปัญหาเนื่องจากระบบทุนนิยมเป็นสาเหตุที่ทำให้ตัวละครเอกถูกกดทับ สร้างความโกรธ เกลียดชัง และลดคุณค่าของตัวเอง ซึ่งในส่วนของ การพัฒนาปมปัญหาทุนนิยมมีหน้าที่ปะทะกับศาสนาปรากฏในลักษณะความเหลื่อมล้ำในสังคมที่ตัวละครเอกไม่เคยเจอมาก่อน ในส่วนของการคลี่คลายของเรื่องแนวคิดทุนนิยมได้ปรากฏผ่านการ

บรรยายบรรยากาศในเรื่องที่ตัวละครเอกยังเห็นว่าระบบทุนนิยมนี้ยังคงสร้างความเหลื่อมล้ำ และแผ่ขยายอำนาจไปถึงสถานที่ฝั่งศพแสดงให้เห็นว่าระบบทุนนิยมยังคงดำเนินต่อไปในสังคมที่ตัวละครเอกอาศัยอยู่

1.2 ศาสนาคริสต์ในโครงเรื่องเราต่างหลงทางในความเปลี่ยวว่าง

แนวคิดเรื่องศาสนาคริสต์ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ในทุกส่วนของโครงเรื่อง ได้แก่ การเปิดเรื่อง การเริ่มต้นของปมปัญหา ที่ปรากฏผ่าน ฉาก บรรยากาศ และทัศนยะของตัวละคร แนวคิดเรื่องศาสนาคริสต์มีบทบาทความสำคัญขึ้นในส่วนของการพัฒนาปมปัญหา กล่าวคือมีหน้าที่ปะทะกับแนวคิดทุนนิยม และมีความสำคัญมากที่สุดในส่วนของจุดแตกหัก (Climax) ซึ่งตัวละครได้มองเห็นว่าแนวคิดของศาสนาสามารถช่วยทำให้พ้นจากความทุกข์ได้ และในส่วนของการคลี่คลาย และการปิดเรื่อง แนวคิดศาสนาคริสต์ปรากฏในฉากที่ได้แสดงถึงหลักปรัชญาของศาสนาเกี่ยวกับความตายและความรักและความเมตตาต่อตัวเองและเพื่อนมนุษย์

การเปิดเรื่อง

ศาสนาคริสต์ปรากฏในตอนเปิดเรื่องในลักษณะของการบรรยายความคิดของตัวละครเอกหญิงมุนยูจองที่กำลังเดินทางไปเยี่ยมแม่ชีโมนิกาที่โรงพยาบาล สถานการณ์ความเป็นความตายที่กำลังเกิดขึ้นกับแม่ชีโมนิกาทำให้เธอนึกถึงยุนซูและสิ่งที่เธอได้เรียนรู้จากยุนซูดังที่กล่าวว่า

‘หลังจากที่ยุนซูจากไปฉันไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตเหมือนเดิมได้อีกแล้ว การรู้จักกับเขาทำให้ฉันแน่ใจว่าฉันจะไม่มีวันพยายามฆ่าตัวตายอีก... ฉันได้เรียนรู้หลังจากพบกับเขาว่าเพียงเพราะเรามองไม่เห็นไม่ได้แปลว่าสิ่งนั้นไม่มีอยู่ และคงไม่มีวันรู้ว่าสิ่งที่ฉันคิดว่าเป็นความมิดมิดนั้นแท้จริงแล้วคือความสว่างไสวพร่างพราย คือแสงสว่างที่เจิดจ้าจนตาของฉันมีดบอด เพราะยุนซูแท้ๆฉันจึงได้ตระหนักว่าเมื่อใดก็ตามที่เราได้รักหมดหัวใจ เมื่อนั้นพระสิริของพระเจ้าจะเปิดเผยแก่เรา...ยุนซูจากไปแล้ว แต่ฉันยังคงขอบคุณพระเจ้าเสมอที่ทำให้ฉันได้พบกับเขา’ (หน้า10)

คำบรรยายข้างต้นชี้ให้เห็นว่า หลังจากตัวละครเอกหญิงมุนยูจองได้รู้จักกับยุนซูทำให้เธอไม่คิดที่จะฆ่าตัวตายอีก เธอรู้สึกขอบคุณพระเจ้าที่มอบโอกาสให้เธอเจอกับยุนซูเพราะทำให้เธอได้รู้

ว่าต้องรักอย่างหมดหัวใจก่อนจึงจะทำให้สัมผัสถึงพระสิริของพระเจ้าได้ พระสิริของพระเจ้า คือความเป็นเนื้อแท้ น้ำหนักความสำคัญ การสำแดงฤทธิ์เดช และบรรยากาศการสถิตอยู่ของพระองค์เอง พระสิริของพระเจ้าคือการแสดงออกถึงความดีของพระองค์ รวมทั้งคุณสมบัติอันอื่น ๆ ที่อยู่ภายในพระองค์ กล่าวคือพระสิริของพระเจ้านั้นคือแสงสว่าง ความดีงามเหนือสิ่งอื่น (ริค วอร์เรน, 2004: 59-60) พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงพระสิริว่า “*นครนั้นไม่ต้องการแสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เพราะว่าพระสิริของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของนครนั้น*” (วิวรณ์ 21:23) ในนวนิยายมีการกล่าวถึงแสงสว่างอันมานได้ว่าเป็นพระสิริของพระเจ้า ก่อนที่จะรู้จักยูชู มุนยูจองคิดว่าชีวิตตนมีแต่ความมืดมิดแต่เมื่อได้พบกับยูชูและใช้ความรักซึ่งในที่นี่คือการรักพระเจ้า และรักเพื่อนมนุษย์อย่างสุดจิตสุดใจเป็นเครื่องช่วยนำทางทำให้เธอได้พบกับพระสิริของพระเจ้าซึ่งแท้จริงแล้วได้ปรากฏอยู่รอบๆตัวเธอ แต่เธอไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน

จากข้างต้นเห็นได้ว่าแนวคิดเรื่องศาสนาคริสต์ในส่วนของ การเปิดเรื่องปรากฏในลักษณะของความคิด และทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ชีวิตโดยยึดหลักศาสนาของตัวละครเอก ศาสนาเข้าไปมีบทบาทในความคิดและตัวตนของมุนยูจอง ซึ่งเธอได้เรียนรู้เรื่องนี้หลังจากที่ได้เจอกับยูชูทำให้เธอได้มองเห็นความดี ความงามและความเมตตาของพระเจ้า

การเริ่มต้นของปมปัญหา

ศาสนาคริสต์ปรากฏในส่วนของ การเริ่มต้นของปมปัญหาในลักษณะทัศนคติของตัวละครเอกหญิงมุนยูจองที่ไม่เชื่อว่าศาสนาจะช่วยให้เธอรอดพ้นจากสถานการณ์อันเลวร้ายได้จากข้อความที่ว่า

“ฉันคงไม่มีวันอภัยให้คนในครอบครัวที่หักหลังฉัน...นักบวชกับแม่ชีที่รับฟังคำสารภาพบาปของฉันและกดดันให้ฉันให้อภัยรวมทั้งพระเจ้าที่เพิกเฉยต่อคำสวดภาวนาขอความช่วยเหลืออันสิ้นหวังของฉัน เป็นเพราะพวกเขาทั้งคู่ฉันจึงถูกกล่าวหาว่าโกหกและไม่ยอมให้อภัย...” (หน้า 51)

ข้อความดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าตัวละครเอกหญิงมุนยูจองเห็นว่าพระเจ้าไม่สามารถช่วยเหลือเธอจากการที่เธอถูกข่มขืนได้ และมองว่านักบวชและแม่ชีพยายามกดดันให้เธอให้อภัย เมื่อเธอไม่ยอมให้อภัยศาสนาในมุมมองของมุนยูจองในขณะนั้นกลายเป็นตัวการที่ผลักดันให้เธอกลายเป็นคนบาปและเป็นฝ่ายผิดเสียเอง อ้างจากพระคัมภีร์ว่า “*เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าเจ้าควรให้*

อภัยกัน เพราะคนที่ไม่ให้อภัยความผิดแก่พี่น้องตนย่อมอยู่ในสภาพที่ถูกกล่าวโทษต่อพระพักตร์พระเจ้า เพราะบาปที่ร้ายแรงกว่ายังคงอยู่กับเขา” (หลักคำสอนและพันธสัญญา 64:9) จากหลักคำสอนตั้งที่อ้างมาศาสนาคริสต์ยึดการให้อภัยเป็นหลักและมองว่าการที่ไม่ยอมให้อภัยนั้นทำให้ตนเองมีบาปที่ร้ายแรงยิ่งกว่า แต่เนื่องจากเพราะความเศร้าและความโกรธแค้นที่เธอไม่ได้รับความยุติธรรมจากการถูกข่มขืนทำให้เธอมองไม่เห็นสิ่งที่ดีงาม สิ่งที่ถูกต้องและควรกระทำจากหลักคำสอนข้างต้น ทำให้หลังเหตุการณ์นั้นเธอได้หันหลังให้ศาสนาโดยการเลิกสวดภาวนา และไม่ไปโบสถ์ และไม่ศรัทธาในพระเจ้า ใช้ชีวิตด้วยความเศร้า และความโกรธแค้นและได้พยายามฆ่าตัวตาย ศาสนาคริสต์จึงปรากฏในลักษณะทัศนคติของตัวละครเอกที่รู้สึกต่อต้าน และไม่ศรัทธาในศาสนาหลังจากที่ได้เผชิญกับปมปัญหา

การพัฒนาปมปัญหา

ศาสนาคริสต์เข้ามามีบทบาทในส่วนของการพัฒนาปมปัญหา โดยมีตัวละครแม่ซีโมนีก้าซึ่งเป็นเหมือนตัวแทนของศาสนาคริสต์เข้ามามีส่วนในการพัฒนาปมปัญหาของมุนยูจอง กล่าวคือขอร้องให้มุนยูจองเข้าร่วมโครงการเข้าเยี่ยมผู้ต้องขัง แม่ซีโมนีก้าได้แสดงความรักและเป็นห่วงเป็นใยอย่างจริงใจแก่มุนยูจองผ่านสายตา คำพูดและการกระทำที่แม่ของเธอไม่เคยแสดงให้เห็น แม่ซีโมนีก้าเป็นป้าของมุนยูจองและเป็นคนเดียวในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับยูจอง เธอเป็นคนเดียวในครอบครัวที่แสดงความสงสาร ความเห็นใจและอยู่เคียงข้างตอนที่ยูจองถูกข่มขืนจากลุงของเธอ และแสดงความรักให้เธอเห็นอยู่เสมอเห็นได้ผ่านการบรรยายฉากที่แม่ซีโมนีก้ามาเยี่ยมเธอที่โรงพยาบาลหลังจากการฆ่าตัวตายที่ว่า

“การได้เจอป้าโมนีก้าหลังจากไม่ได้เจอมานานทำให้ฉันอยากทำตัวเหมือนเด็กและซุกคืบซังกอ และดูเหมือนเธอจะคาดเดาความรู้สึกของฉันได้ เพราะเธอยัดผ้าห่มไว้รอบตัวฉันเหมือนที่คงจะทำให้เด็กทารก...มือหยาบกร้านเล็กๆของป้าโมนีก้าเอื้อมมาจับมือฉัน ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นที่แผ่ซ่านออกมาจากร่างกายของเธอ ฉันไม่ได้สัมผัสถึงความอบอุ่นของคนอื่นมานานเหลือเกิน” (หน้า20)

การบรรยายฉากข้างต้น เป็นการแสดงความรักของแม่ซีโมนีก้าที่อยู่ในรูปแบบของการแสดงความรักของคนแม่ ผ่านการกระทำคือยัดผ้าห่มไว้รอบๆตัวมุนยูจอง และสัมผัสด้วยความอบอุ่น

อ่อนโยนตัวละครมุนยูจองก็ตอบสนองด้วยอาการที่เป็นเหมือนเด็ก เพราะเธอรู้สึกได้ถึงความรักและความไวใจที่มีต่อแม่ซีโมนีก้า ฉากนี้ได้ปรากฏบทบัญญัติที่สำคัญที่สุดของศาสนาคริสต์ คือบทบัญญัติแห่งความรัก อ้างจากพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงความรักว่า “และบัดนี้ ทั้งสามสิ่งนี้ยังคงดำรงอยู่ คือความเชื่อ ความหวัง และความรัก แต่ความรักนั้นใหญ่ที่สุดในสามสิ่งนี้” (โครีนธ์ 13:13) ศาสนาคริสต์นั้นเชื่อว่าสังคมในอุดมคติคือสังคมที่มีกฎเกณฑ์ของพระเจ้าเป็นพื้นฐานเพราะพระองค์เป็นผู้นำสูงสุด กฎเกณฑ์ของพระองค์คือกฎแห่งความรักหากมีสิ่งนี้แล้วสิ่งอื่นๆก็ย่อมดำเนินไปได้ตามแนวทางการอยู่ร่วมกัน ในพระคัมภีร์ไบเบิ้ลมีหลักคำสอนที่กล่าวถึงความรักอยู่มากมายแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของความรัก ในศาสนาคริสต์ความรักเป็นรากฐานของประชาคมคริสต์ที่แท้จริง สังคมอุดมคติที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้าที่สมบูรณ์ ความเชื่อและความหวังจะหมดไปเพราะมนุษย์ได้เห็นพระเจ้าโดยตรงแล้ว แต่สิ่งที่ยังคงอยู่คือความรักเท่านั้น ซึ่งในคุณธรรมสามประการคือความเชื่อ ความหวัง ความรัก ความรักจึงยิ่งใหญ่ที่สุด (เสรี พงศ์พิศ, 2529 : 203-207) แม่ซีโมนีก้าได้แสดงถึงความรักกับมุนยูจองมาโดยตลอดได้แสดงให้เห็นถึงหลักปรัชญาสำคัญของศาสนาคริสต์ข้อนี้ ซึ่งความรัก ความหวังโยของแม่ซีโมนีก้านี้เป็นสิ่งเดียวตัวละครเอกมุนยูจองใช้ยึดเหนี่ยวจิตใจทำให้เธอไม่เลือกใช้ชีวิตฆ่าตัวตายที่ทำให้ถึงตายได้จริงก่อนที่จะเธอจะได้เข้าร่วมโครงการฟื้นฟูนักโทษ

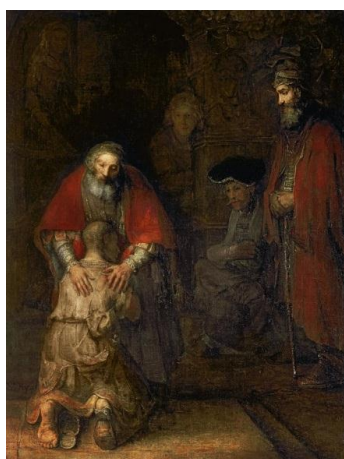
นอกจากนี้แม่ซีโมนีก้ายังแสดงความรัก และความหวังโยต่อขุนชูซึ่งเป็นนักโทษประหาร เธอได้แสดงถึงความโอบอ้อมอารีโดยการนำขนม และกางเกงในขายาวมาให้ขุนชูเพราะเป็นช่วงหน้าหนาว แต่ขุนชูปฏิเสธเพราะเขาบอกว่าเขาไม่มีค่าพอที่จะได้รับความเมตตาเช่นนั้นและขอไม่ให้แม่ซีโมนีก้ามาหาเขาอีก แม่ซีโมนีก้าจึงได้กล่าวกับขุนชูว่า

“...ฉันจะไม่บอกให้เธอไปเข้าโบสถ์ ฉันไม่ได้มาคุยเรื่องศาสนา ใครสนกันว่าเธอเชื่อหรือไม่เชื่อในพระเจ้า ขอแค่เธอใช้ชีวิตในแต่ละวันเยี่ยงมนุษย์ก็พอ ฉันแน่ใจว่าเธอไม่ได้เกลียดตัวเอง แต่หากเป็นเช่นนั้น เธอก็เป็นคนที่พระเยซูจะลงมาช่วยเหลือ มาเพื่อบอกให้รักตัวเอง บอกว่าเธอเป็นคนมีค่า ...ฉันไม่เคยเจอเธอมาก่อน แต่ฉันรู้ว่าเธอเป็นคนจิตใจดี ไม่ว่าเธอจะเคยทำบาปอะไรมา มันไม่ใช่ตัวของเธอทั้งหมดหรอกนะ!” (หน้า38)

ดังนั้นตัวละครแม่ซีโมนีก้าทำหน้าที่นำปรัชญาของศาสนาคริสต์ดังในพระคัมภีร์ที่กล่าวไว้ว่า “ให้คนนั้นรู้เถิดว่าผู้ที่นำคนบาปกลับจากทางผิดของเขาจะช่วยวิญญาณจิตของคนบาปนั้นให้

รอดจากความตาย และจะทำให้บาปมากมายได้รับการอภัย” (ยากอบ 5:20) ที่กล่าวถึงการให้อภัยคนบาปและช่วยให้กลับสู่หนทางที่ถูกต้องทำให้พวกเขาเหล่านั้นได้มองเห็นคุณค่าและรักตัวเอง โดยแม่ซีโมนีก้าเข้าไปกล่อมเกลாதัวละครจองยูนชูในเรื่องโดยผ่านการแสดงความรัก และความเมตตา เธอไม่ได้เข้าเยี่ยมยูนชูเพียงเพื่อเผยแพร่ศาสนาแต่ทำเพราะอยากให้ยูนชูรักและเห็นคุณค่าของตัวเอง บอกให้เขารู้ว่าเขาสามารถที่จะพึ่งพาพระเจ้า และพระเจ้าสามารถช่วยเขาได้โดยแม่ซีโมนีก้า ไม่น่าความผิดในอดีตมาตัดสินตัวเขาในปัจจุบัน โดยไม่ว่ายูนชูเคยทำผิดอะไรมาแต่ความผิดนั้นไม่สามารถบอกว่าเป็นตัวตนทั้งหมดของชีวิตเขาได้ นอกจากนั้นในฉากนี้ได้บรรยายบรรยากาศของห้องที่ใช้พบปะกันโดยมีภาพ The Return of the Prodigal Son โดยศิลปินแรมบรันด์ แสดงเรื่องราวของลูกผู้ล้างผลาญจากจากข้อความที่ว่า

‘บุตรชายคนเล็กได้ร้องขอส่วนแบ่งทรัพย์สินสมบัติจากบิดาอย่าง หุนหันพลันแล่น แล้วนำเงินไปใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายจนสิ้นเนื้อประดาตัว หลังจากตกอับเขาก็ขมซานกลับบ้านทั้งที่รู้ว่าไม่มีค่าพอที่จะเป็นบุตรชายของบิดาอีกต่อไปแล้ว เมื่อกลับมาถึงเขาได้กล่าวกับบิดาว่า “บิดาที่รักข้าพเจ้าได้กระทำความผิดต่อสวรรค์” ส่วนของภาพวาดบรรยายถึงความรักของบิดาที่ให้อภัยแก่บุตรชาย ซึ่งคุกเข่าสำนึกผิดอยู่บนพื้นแรมบรันด์วาดมือของบิดาสองข้างต่างกัน ข้างหนึ่งเป็นมือผู้ชายอีกข้างเป็นมือผู้หญิงเพื่อแสดงถึงความคิดที่ว่าปรากฏทั้งในร่างสตรีและบุรุษ..’ (หน้า41)

ภาพที่1. The Return of the Prodigal Son โดยศิลปินแรมบรันด์ (Rembrandt)
(tripimprover, 2020)

จากข้อความดังกล่าวผู้เขียนใช้นิทานเรื่องลูกล้างผลาญที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ไบเบิลภาคพันธสัญญาใหม่ หมวดพระวรสาร (The Gospels) โดยเซนต์ลูก้า ที่มีลักษณะเด่นคือการเสนอความรักที่พระเยซูทรงมีต่อคนบาป พระองค์ทรงให้อภัยคนบาป (เสรี พงศ์พิศ, 2529 : 155) ผู้เขียนถ่ายทอดเรื่องราวของลูกล้างผลาญนี้โดยเลือกใช้ภาพ The Return of the Prodigal Son แสดงตอนที่บิดากำลังให้อภัยลูกล้างผลาญเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความรัก ความเมตตาและการให้อภัยของบิดาแม้ว่าบุตรชายจะทำความผิดมา ศิลปินแรมบรันด์แสดงแนวคิดที่ว่าพระเจ้าสามารถปรากฏตัวได้ทั้งในร่างสตรีและร่างบุรุษ โดยวาดมือของบิดาสองข้างให้มีลักษณะต่างกันคือข้างหนึ่งเป็นมือผู้ชายและอีกข้างเป็นมือของผู้หญิง ซึ่งรูป The Return of the Prodigal Son ที่ติดอยู่ในห้องพบปะนี้ซึ่งสอดคล้องกับเหตุการณ์และบรรยากาศการให้อภัยคนที่ทำบาปที่เกิดขึ้นในห้องนี้ อนุমানได้ว่าบิดาคือแม่ซีโมนีก้าที่พระเจ้าได้ประทานให้เข้ามาช่วยกล่อมเกลามอบความรัก ความเมตตา และให้อภัยบุตรซึ่งเป็นเหมือนบุตรล้างผลาญที่ทำความผิดบาปมา

ปมปัญหาของเรื่องได้พัฒนามากขึ้นในฉากของนักโทษประหาร และหญิงชรา โดยทำให้ทั้งตัวละครมนุษย์ของเรียนรู้เรื่องการอุทิศตน และการให้อภัยผ่านตัวละครทั้งสอง นักโทษประหารปรากฏในตอนแม่ซีโมนีก้าและยูจงกำลังไปเยี่ยมยูนชูและบังเอิญเจอเขาตรงทางเดิน นักโทษประหารคนนั้นได้เข้ามาทักทายและกอดแม่ซีโมนีก้าด้วยความสนิทสนม เขาได้พูดคุยกับแม่ซีโมนีก้าเกี่ยวกับเรื่องของหลวงพ่อกิมว่า

“ ผมกับนักโทษประหารคนอื่นคุยกันเรื่องนี้ตอนเจอกันครั้งก่อน
เรารู้สึกดีใจที่จะสวดภาวนาขอให้พระเจ้ามารับตัวพวกเราซึ่งบาป
หนักกว่าไปแทนหลวงพ่อก่อน ท่านทำอะไรถึงได้ถูกลงโทษอย่างนี้
เรายังตกลงกันว่าจะอุทิศตนด้วยการไม่กินอาหารกลางวันจนกว่า
หลวงพ่จะหายจากมะเร็ง ได้ยินว่าท่านมาทำมิชชาให้พวกเราที่นี่
จนถึงวันที่เข้าผ่าตัดเลยทีเดียว หลวงพ่อไม่เคยปรึกษาเรื่องนี้เลย
ครับ” (หน้า 60)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการอุทิศตนของเหล่านักโทษประหารโดยการสวดภาวนาและการอดอาหารเพื่ออุทิศแก่หลวงพ่อกิมให้หายจากการป่วย ซึ่งเป็นการปฏิบัติในศาสนาคริสต์ในพระคัมภีร์มีการกล่าวถึงการภาวนาเพื่อคนป่วยไว้ว่า **“การอธิษฐานด้วยความเชื่อจะรักษาผู้ป่วยให้หายโรค และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้เขาลุกขึ้นได้ และถ้าเขาเคยทำบาป พระองค์ก็จะทรงให้**

อภัย เพราะฉะนั้นท่านจงสารภาพบาปต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเผื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รับการรักษาโรค คำวิงวอนของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากและเกิดผล”(ยากอบ5:15-16) การภาวนาคือ การยกระดับสติปัญญาและจิตใจของบุคคลหนึ่งขึ้นหาพระเจ้า หรือการตระหนักรู้เกี่ยวกับการเป็นหนึ่งเดียวของบุคคลหนึ่งกับพระเจ้า โดยการภาวนาสารภาพ (the public prayer) ของพระศาสนจักรคริสตชนคาทอลิกจะภาวนาด้วยกันจุดประสงค์ทั้ง 4 ประการคือ การนมัสการ (Adoration) , การเป็นทุกข์ถึงบาป (Contrition), การขอบพระคุณ (Thanksgiving) และการวอนขอ (Supplication) (คริสตศาสนธรรมอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ, 2020) ในนวนิยายนักโทษประหารได้รวมตัวกันภาวนาเพื่อการเป็นทุกข์ถึงบาป (Contrition) คือการแสดงความเศร้าเสียใจต่อพระเจ้า ภาวนาสำนึกผิดถึงบาปที่ได้กระทำผ่านการภาวนาว่าให้พระเจ้ามารับพวกตนที่ผิดมาแทนหลวงพ่อกิม และภาวนาเพื่อการวอนขอ (Supplication) คือการภาวนาเพื่อวิงวอนหรือเพื่ออ้อนวอนขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า โดยการร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าแทนบุคคลอื่นเป็นวิธีที่ได้แสดงถึงความรักและความเมตตาผ่านการภาวนาให้หลวงพ่อกิมหายจากอาการป่วย

นอกจากการภาวนาที่สื่อถึงการอุทิศตนผ่านจิตใจแล้ว เหล่านักโทษประหารได้ทำการอดอาหารซึ่งเป็นเหมือนการอุทิศร่างกายของตน โดยการอดอาหารภาวนาตามธรรมเนียมปฏิบัติในพระคัมภีร์เดิมมีความหมายว่า การละเว้นจากอาหารในช่วงระยะเวลาหนึ่งเป็นช่วงครึ่งชั่วโมงตามที่ได้ตั้งใจไว้เป็นการปฏิเสธเนื้อหนังเป็นการแสดงให้เห็นว่าเราสามารถควบคุมตัวเองได้โดยพึ่งพาพระเจ้า ซึ่งจะทำอดอาหารภาวนาเมื่อต้องเผชิญวิกฤตการณ์ หรือเมื่อเวลาอยู่ในทุกข์ยากลำบาก โดยการอดอาหารภาวนาทำให้ได้ใกล้ชิดพระเจ้า ได้แสวงหาพระเจ้า เป็นการถ่อมใจพึ่งพาพระเจ้า (คริสตจักรอโบริก เบลสซิ่ง, 2020) ซึ่งการภาวนาให้คนเจ็บป่วยของเหล่านักโทษประหารเป็นหนึ่งในเหตุผลในการถืออดอาหารตามพระคัมภีร์

นอกจากนั้นในฉากของหญิงชรา ทำให้ตัวละครเอกมุนยูจองได้เรียนรู้การให้อภัยในแง่มุมที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาปมปัญหา หญิงชราแม่ของคนที่ขุนชูมา เธอเป็นคนยากจน อีกทั้งยังสูญเสียลูกสาวที่ทำงานหนักเพราะเป็นเสาหลักของบ้านไป หญิงชราปรากฏในตอนแม่ซีโมนีก้าและมุนยูจองไปเยี่ยมญาติของเหยื่อที่บ้านเพื่อที่จะไปพูดคุยและนำอาหารไปให้เธอได้ถ่มถึงขุนชู และขอให้แม่ซีโมนีก้าพาไปพบเขาเพื่อที่จะได้ให้อภัยเขา เมื่อหญิงชราได้เข้าไปพบขุนชูเธอกล่าวกับขุนชูว่า

“ขอโทษนะ ฉันมาเพื่อให้อภัยเธอ แม่ซีโมนีก้าบอกแล้วว่ายังเร็วเกินไป แต่ฉันยังต้องจะมา ฉันเสียใจฉันยังทำใจไม่ได้ ขอโทษนะพ่อหนุ่ม เวลามองหน้าเธอ ฉันเห็นแต่ภาพลูกสาวของฉัน และฉันก็อยากจะเกลียดชังเธอ..ฉันอยากจะคว่ำคอเธอมาถาม ว่าทำไมเธอ

ถึงทำอย่างนั้น...เธอจะสวดภาวนาให้ฉันรีเปลา พ่อหนุ่ม เธอดูเป็น
คนจิตใจดีและรูปหล่อ แถมยังเอาแต่นั่งตัวสั้นนั่งงก ฉันเลยยิ่ง
ลำบากใจ แต่ฉันจะกลับมาอีกนะ ฉันจะ... จนกว่าจะพร้อมให้อภัย
เธอ ที่นี่ค่อนข้างไกล แถมค่ารถเมล์ก็แพงน่าดู ฉันคงมาไม่ได้บ่อยๆ
แต่ฉันจะกลับมาทุกวันเทศกาลและเอาเค้กเข้ามาให้อีก เพราะฉะนั้น
เธออย่าเพิ่ง...ตาย...นะ ” (หน้า 106)

จากข้อความดังกล่าวปรากฏหลักปรัชญาศาสนาคริสต์คือการให้อภัย การให้อภัยของหญิง
ชราต่อขุนชูนั้น อ้างจากพระคัมภีร์ว่า “ เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าเจ้าควรให้อภัยกัน เพราะคนที่ไม่ให้ภัย
ความผิดแก่พี่น้องตนย่อมอยู่ในสภาพที่ถูกกล่าวโทษต่อพระพักตร์พระเจ้า เพราะบาปที่ร้ายแรง
กว่ายังคงอยู่กับเขา เรา, พระเจ้า, จะให้อภัยผู้ที่เราจะให้อภัย, แต่เรียกร้องจากเจ้าที่จะให้อภัย
มนุษย์ทั้งปวง ” (หลักคำสอนและพันธสัญญา 64:9-10) หลักคำสอนของศาสนาคริสต์เชื่อว่า คนที่
ไม่ยอมให้อภัยคนที่ทำความผิดต่อตนนั้นจะเป็นบาปร้ายแรงยิ่งกว่าคนที่ทำความผิด ดังนั้นพระเจ้าจะ
ให้อภัยต่อบาปที่ไม่ยอมให้อภัย แต่ผู้นั้นจะต้องให้อภัยผู้อื่นเสียก่อน การกระทำของหญิงชราสื่อให้
เห็นถึงการให้อภัยผู้ที่ทำบาปแก่ตน เหตุการณ์นี้ได้ทำให้ตัวละครเอกหญิงมุนยูจงเห็นการให้อภัยใน
แง่มุมของเหยื่อที่ให้อภัยต่ออาชญากร เมื่อเปรียบเทียบกับทัศนคติของเธอที่เป็นเหยื่อเช่นเดียวกับหญิง
ชราการที่แม่ซี และบาทหลวงบอกให้เธอให้อภัยคนที่ข่มขืนเธอ ทำให้เธอคิดว่าเป็นการกดดันและทำ
ให้เธอกลายเป็นผู้ผิดบาปเสียเอง แต่กรณีของหญิงชราทำให้เธอมองเห็นเหตุการณ์ความเป็นไปได้
ของสถานการณ์ที่เหยื่อจะให้อภัยคนที่กระทำผิดต่อตน เห็นความน่ายกย่องนับถือของหญิงชรา
ยากจนที่ได้กระทำการให้อภัยที่แม้จะทำได้ยากลำบากแต่เธอก็ได้พยายามที่จะทำด้วยจิตใจที่เปี่ยมไป
ด้วยความเมตตาและแรงศรัทธาต่อพระเจ้า

จากการการแม่ซีโมนิก้าได้แสดงความรักต่อมุนยูจง การแสดงทัศนคติการให้อภัยของขุนชู
ผ่านแม่ซีโมนิก้าและหญิงชรา รวมถึงการอุทิศตนของเหล่านักโทษประหารเพื่อให้คนป่วยหายป่วยทำ
ให้เกิดการพัฒนาของปมปัญหามากยิ่งขึ้นจากการสำนึกความผิดบาปของขุนชู ปรากฏหลังจากที่ขุนชู
ได้ผ่านเรื่องราวที่กล่าวมาข้างต้นจึงได้ตัดสินใจเข้าพิธีล้างบาปและหันหน้าเข้าสู่พระเจ้าอย่างเป็นทางการ หลังจากจบพิธีขุนชูได้กล่าวกับยูจงว่า

“ ตอนผมฆ่าคนเหล่านั้นผมได้ตายไปแล้ว แต่ตอนนี้ผมกลับมา
มีชีวิตอีกครั้งเพราะผู้คนช่วยเหลือผม เพราะพวกเขาจับมือผมไว้
และบอกว่าหากผมวิ่งไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร เพราะผมควรจะเริ่มต้นด้วยการ
ค่อยๆเดิน **ยูจง เชื่อผมนะ คุณต้องลองเชื่อในพระเจ้าดู ผมสัญญา
ว่ามันดีจริงๆ** ผมมานั่งคิดดูแล้วนี่เป็นครั้งแรกที่ผมอยากจะมีชีวิตอยู่
ทั้งที่เมื่อก่อนไม่เคยคิดเลย ..ถ้าสมมติว่าผมสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้
ในที่แห่งนี้ได้เขียนจดหมายถึงเด็กๆแม้มือจะถูกใส่กุญแจมือไว้ **ได้ส่ง
ต่อความรักที่ผมได้รับจากทุกคนแม้ร่างกายจะถูกใส่ตรวน ได้ใช้
ชีวิตที่เหลือไปกับการสวดภาวนาและชดใช้กรรมให้กับคนที่ผมเคย
ทำร้ายละ ผมคงเห็นที่นี้เป็นโบสถ์เลยทีเดียวน** ” (หน้า209)

จากข้อความที่กล่าวข้างต้นทำให้เห็นว่ายูนซูได้รับความรักและการให้อภัยจากคนอื่น ทำให้
เขากลับมาเชื่อในพระเจ้า แม้เขาจะถูกใส่ตรวนอยู่ในคุกแต่เขาอยากที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อที่จะได้
แบ่งปันความรัก ความดีงามที่เขาได้รับแก่มนยูจง และคนอื่นๆ รวมทั้งสำนึกถึงความผิดบาปที่
ตัวเองก่อและใช้ชีวิตเพื่อสวดภาวนาชดใช้กรรมให้กับเหยื่อของเขาจากข้อคำสอนที่กล่าวว่า **“มือของ
เราสร้างสิ่งทั้งหมดนี้ และสิ่งทั้งหมดนี้ก็เกิดขึ้น”** พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ **“แต่นี้ต่างหากที่เราจะมอง
คือผู้ถ่อมใจและสำนึกผิดในวิญญานจิต และตัวสั้นเพราะถ้อยคำของเรา”** (อิสยาห์ 66:2)
อธิบายได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้นและเป็นของพระเจ้า แต่สิ่งที่สำคัญที่
พระองค์จะมองอย่างเมตตาก็คือคนที่สำนึกในความผิดบาปจากหลักธรรมคำสอนของพระองค์เห็นได้
จากยูนซูที่เป็นตัวละครที่สะท้อนถึงการได้รับความรักและการให้อภัยตามหลักคำสอนจึงได้สำนึกใน
ความผิดที่ตัวเองได้กระทำ การสำนึกผิดอย่างจริงจังของอาชญากรอย่างจงยูนซูทำให้ตัวละครเอก
หญิงมนยูจงหันกลับมาทบทวนตัวเองและได้เรียนรู้หลักคำสอนของคริสต์ศาสนาเรื่อง ความรัก การ
ให้อภัย การภาวนาอุทิศตน และการสำนึกผิดบาปทำให้เธอคลายความโกรธแค้นและอยากมีชีวิตอยู่
ต่อไป

จุดแตกหักของเรื่อง(Climax)

จุดแตกหักของเรื่อง (Climax) ปรากฏในฉากแม่ซีโมนีก้าโทรศัพท์ไปหามนยูจงเพื่อแจ้งว่า
จะมีการประหารชีวิตยูนซูในวันพรุ่งนี้เช้า เธอพยายามที่จะสวดภาวนาให้พระเจ้าช่วยชีวิตเขา ในช่วง

เวลานั้นภาพความทรงจำในตอนที่เราถูกข่มขืนและ ภาพความทรงจำในช่วงเวลาที่เธอได้เจอกับขุนชูตั้งแต่ครั้งแรกได้ย้อนกลับมาดังคำบรรยายที่ว่า

‘ฉันพยายามนั่งคุกเข่า แต่ก็ไม่สามารถสวดภาวนาได้ “ช่วยชีวิตเขา ได้โปรดช่วยชีวิตเขาด้วยเถอะ ลูกรู้ว่าเขาทำความชั่วมา แต่ถ้าพระองค์จะทรงช่วยชีวิตเขา ขอแค่พระองค์ช่วยชีวิตเขา ” วินาทีนั้นเองความทรงจำครั้งเก่าก่อนได้ย้อนกลับมาหาฉัน เมื่อสิบห้าปีก่อนในห้องของไอส์ตวันรภบนชั้นสองของบ้านหัวหน้าตระกูล ตอนฉันร้องให้อยู่ในเงื้อมมือมันโดยไม่รู้จะทำอย่างไร ฉันได้แต่สวดภาวนาแบบนี้เหมือนกัน แต่คำสวดของฉันไม่ได้รับการตอบสนอง’ (หน้า 217)

จากข้อความดังกล่าวเห็นว่าตัวละครเอกหญิงมุนยูจงพยายามที่จะสวดภาวนาขอร้องให้พระเจ้าช่วยชีวิตขุนชูจากการประหาร ซึ่งทำให้ความทรงจำตอนที่เธอถูกข่มขืนและได้สวดภาวนาขอร้องพระเจ้าให้ช่วยแต่ไม่ได้รับการช่วยเหลือได้ย้อนกลับมาซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เธอไม่เชื่อว่าพระเจ้าสามารถช่วยเหลือเธอได้ ความทรงจำที่ได้ย้อนกลับมาทำให้ตั้งคำถามว่าพระเจ้าสามารถช่วยเธอได้จริงหรือไม่ แต่จากนั้นความทรงจำของเธอกับขุนชูก็ได้เข้ามาแทนที่ภาพความทรงจำสมัยก่อนดังที่กล่าวไว้ว่า

‘ช่วงเวลาทั้งหมดที่ฉันกับเขามีร่วมกันเริ่มปรากฏให้เห็นอยู่ตรงหน้า ไม่ใช่เป็นตอนที่เขากัดฟันกรอดและระบายโทสะใส่ป่าโมนิก้า แต่เป็นตอนที่เขาหัวเราะและน้ำตาไหลพรากตอนที่เขาส่ายหน้าแล้วพูดว่า “ผมเสียใจ ผมเสียใจ” ตอนที่เขาเจอแม่ของผู้หญิงที่เขาฆ่า เขาจะตัวสั่นเทิ้มอย่างนั้นรีเปล่าตอนเข้าไปในห้องประหารและเห็นบ่วงหย่อนลงมา เมื่อสี่วันก่อนเขาเพิ่งบอกฉันว่า ถ้าสมมติว่าผมสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ในที่แห่งนี้ได้เขียนจดหมายถึงเด็กๆแม้มือจะถูกใส่กุญแจมือไว้ ได้ส่งต่อความรักที่ผมได้รับจากทุกคนแม้ร่างกายจะถูกใส่ตรวน ได้ใช้ชีวิตที่เหลือไปกับการสวดภาวนาและชดใช้กรรมให้กับคนที่ผมเคยทำร้ายละ ผมคงเห็นที่นี้เป็นโบสถ์เลยทีเดียวน’ (หน้า 217)

จากข้อความดังกล่าวเห็นได้ว่าช่วงเวลาในตัวละครเอกหญิงมุนยูจองได้พบกับยุนซู แสดงให้เห็นถึงความรัก การให้อภัย การสำนึกผิดบาปและความสุขที่เป็นส่วนหนึ่งของหลักคำสอนในศาสนาคริสต์ เหตุการณ์และการกระทำที่เต็มไปด้วยความเชื่อและไว้วางใจในตัวพระเจ้าและไว้วางใจในตัวมนุษย์ด้วยกันได้เข้ามาแทนที่ความทรงจำในอดีตของมุนยูจองที่ได้เสื่อมศรัทธาในพระเจ้าทำให้มุนยูจองพยายามที่จะตามหาคนที่ข่มขืนเธอให้อภัยเขา รวมถึงพยายามที่จะให้อภัยแม่ของเธอเพราะคิดว่าจะสามารถช่วยเหลือยุนซูได้ จากข้อความที่ว่า

“ฉันมาเพื่ออภัยให้แม่...ฉันคิดว่าหากพระเจ้ามีจริง พระองค์คงรู้ว่าฉันอยากเย็นสำหรับฉันแค่ไหน รู้ว่าการทำสิ่งนี้เลวร้ายยิ่งกว่าการตายซะอีกแล้วพระองค์ก็คงจะมองลงมาที่ฉันอย่างเมตตาละ ปาฏิหาริย์ก็อาจจะเกิดขึ้น.. ”(หน้า 222)

ข้อความดังกล่าวปรากฏในฉากที่มุนยูจองไปที่บ้านและบอกว่าจะให้อภัยแก่แม่ของเธอที่ไม่ได้ให้ความยุติธรรมแก่เธอหลังจากถูกข่มขืน เธอพยายามที่จะให้อภัยแม่ของเธอแม้ว่าจะเป็นการกระทำที่ยากลำบากสำหรับเธอ แต่เธอทำเพื่อหวังว่าการให้อภัยครั้งนี้จะทำให้เกิดปาฏิหาริย์พระเจ้าจะเมตตาเธอและฟังคำสวดภาวนาของเธอที่ขอให้พระองค์ช่วยชีวิตยุนซู การที่เธอได้พยายามให้อภัยคนที่ข่มขืนเธอ และแม่ของเธอนั้นปรากฏหลักคำสอนสำคัญที่ว่า **“เพราะว่าถ้าพวกท่านให้อภัยการล่วงละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะทรงให้อภัยการล่วงละเมิดของพวกท่านด้วย แต่ถ้าพวกท่านไม่ให้อภัยการล่วงละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงให้อภัยการล่วงละเมิดของพวกท่านเหมือนกัน(มัทธิว 6:14-15)** แสดงถึงความเชื่อที่ว่าถ้าให้อภัยกับคนที่ทำผิด พระเจ้าก็จะให้อภัยเราที่ล่วงละเมิดพระองค์ด้วย มุนยูจองแสดงให้เห็นว่าเธอได้ให้อภัยแก่คนที่ทำผิดกับเธอ หวังให้พระเจ้าให้อภัยเธอที่ได้ล่วงละเมิดพระองค์และหันมาเมตตาเธอ การที่มุนยูจองพยายามที่ก้าวข้ามความโกรธแค้น และความเกลียดชังที่เกิดจากการถูกกดทับด้วยระบบทุนนิยมผ่านการให้อภัยและสวดภาวนาตามหลักศาสนาคริสต์เพื่อขอให้เกิดปาฏิหาริย์กับยุนซูเป็นการแสดงถึงความรัก ความเมตตาและปรารถนาให้อีกคนมีชีวิตอยู่จากใจจริงแม้ว่าตนเองจะต้องเจ็บปวดจากการกระทำนั้น

การคลี่คลาย

ในจุดคลี่คลายของเรื่องการที่ตัวละครเอกหญิงมุนยูจองเข้าร่วมโครงการฟื้นฟูผู้ต้องขังและได้พบกับจองยุนซู ทำให้พวกเขาได้พบเจอกับเหตุการณ์ต่างๆ สุดท้ายมุนยูจองได้ตระหนักถึงความรักซึ่งเป็นหลักบัญญัติสำคัญของศาสนาคริสต์ดังที่กล่าวว่า

*‘ทำไมฉันถึงไม่ยิ้มและจับมือเขาไว้นะ ทำไมฉันถึงไม่บอกรักเขา
เหมือนที่ยุนซูพูดออกมาได้อย่างเรียบง่ายเหลือเกิน **สิ่งเดียวที่เราต้อง
ทำคือรักกัน..**’(หน้า229)*

ข้อความดังกล่าวแสดงถึงความคิดของมุนยูจองหลังจากผ่านเหตุการณ์ต่างๆ และได้เรียนรู้หลักคำสอนของศาสนาคริสต์จากเหตุการณ์นั้น ขณะที่ไปดูศพของยุนซูหลังจากถูกประหารเธอได้ตระหนักว่าสิ่งเดียวที่สำคัญที่สุดที่ควรจะทำนั่นก็คือการรัก ซึ่งเป็นคุณธรรมสูงสุดของศาสนาคริสต์ดังพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงความรักว่า “แม้ข้าพเจ้าจะพูดภาษาแปลกๆ ที่เป็นภาษามนุษย์หรือทูตสวรรค์ได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง แม้ข้าพเจ้าจะเผยพระวจนะได้ จะรู้ความล้ำลึกทุกอย่างและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้จะมีความเชื่อมากยิ่งที่จะย้ายภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย แม้ข้าพเจ้าจะบริจาคสิ่งของของข้าพเจ้าทุกอย่างหรือยอมให้เอาตัวไปเผาไฟ แต่ไม่มีความรัก ก็จะไม่เป็นประโยชน์กับข้าพเจ้า ความรักนั้นก็อดทนนานและมีใจปรานี ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่หยาบคายน ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด ไม่ชื่นชมยินดีในความอธรรม แต่ชื่นชมยินดีในความจริง ความรักทนได้ทุกอย่าง เชื้ออยู่เสมอ มีความหวังและความทรหดอดทนอยู่เสมอ (โครินธ์13: 1-6) แสดงให้เห็นถึงทัศนะของคริสต์ศาสนาต่อความรักกล่าวคือบุคคลนั้นจะเก่งกาจสามารถ มีความเชื่อความศรัทธามากหรืออุทิศได้แม้แต่ชีวิตตนเองแต่หากปราศจากความรักแล้วบุคคลนั้นก็ไม่มีค่าอะไรเลย ความรักมีคุณสมบัติแห่งความดีงาม และเมื่อความรักเกิดขึ้นแล้วสิ่งดีงามอื่นทั้งหลายก็จะเกิดขึ้นตามมา เช่นเดียวกับตัวละครเอกหญิงมุนยูจอง เธอได้รับความรัก ความหวังดีจากแม่ชีโมนิก้าและยุนซูทำให้เธอเห็นคุณค่าในตัวเองอีกครั้ง เธอจึงให้อภัยแม่ของเธอที่เพิกเฉย ให้อภัยคนที่ข่มขืนเธอ และให้อภัยตัวเองปลดปล่อยตัวเองจากสถานการณ์เลวร้ายในอดีต

การปิดเรื่อง

ส่วนของการปิดเรื่องนวนิยายบรรยายถึงเหตุการณ์ที่มุนยูจองไปเยี่ยมแม่ซีโมนิก้าที่กำลังจะตายที่โรงพยาบาลเธอได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับความตายดังข้อความที่ว่า

‘ฉันคิดขึ้นมาอีกครั้งว่า ฉันจะทำยังไงถ้าป่าไม่อยู่แล้ว ฉันเฝ้าสงสัยมานานแต่ตอนนี้ฉันมั่นใจอยู่อย่างว่าฉันจะยังคงมีชีวิตอยู่ต่อไป... ดังนั้นแทนที่จะพูดว่าฉันอยากตายฉันจึงได้แต่เปลี่ยนเป็นคำว่า ฉันอยากมีชีวิตที่ดี’ (หน้า236)

แสดงให้เห็นว่ามุนยูจองเปลี่ยนความคิดจากการอยากฆ่าตัวตายเป็นอยากที่จะมีชีวิตที่ดี เพราะตัวละครเอกหญิง มุนยูจองได้เรียนรู้การแสดงถึงหลักธรรมคำสอนของศาสนาคริสต์จากเหล่านักโทษประหารและหญิงชราทำให้เธอมองเห็นความดีงามของมนุษย์ นอกจากนี้เธอเรียนรู้จากป่าโมนิก้าที่แสดงความรัก ความเมตตาและความเสียสละแก่ ตัวเธอ ยุนซู และเหล่านักโทษ การที่เธอได้รับความรักนั้นนำไปสู่การให้อภัยคนที่ทำผิดต่อเธอ และได้ส่งมอบความรักไปยังคนอื่นๆ ทำให้เธอตระหนักได้ว่าชีวิตของเธอนั้นมีค่าจากการได้ออดทนและยินดีทำอะไรเพื่อผู้อื่น

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าศาสนาคริสต์มีผลต่อการดำเนินเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้ในทุกส่วนตั้งแต่ การเปิดเรื่องศาสนาคริสต์มีบทบาทในการกำหนดตัวตนและความคิดของตัวละครเอก ซึ่งได้ผ่านการเรียนรู้และการขัดเกลาจากประสบการณ์ในอดีต ส่วนของการเริ่มต้นของปมปัญหา ศาสนาปรากฏในทัศนะของตัวละครเอกที่ต่อต้านศาสนาและเห็นว่าศาสนาไม่สามารถช่วยเธอให้หลุดพ้นจากความทุกข์ที่มีสาเหตุจากระบบทุนนิยมได้ ในส่วนของการพัฒนาปมปัญหา ศาสนาคริสต์ปรากฏในลักษณะของฉาก ตัวละคร ที่แสดงให้เห็นตัวละครเอกเห็นหลักคำสอนของศาสนาคริสต์ และทำให้เริ่มเห็นความดีงามของชีวิต ในส่วนของจุดแตกหักของเรื่อง(Climax) หลักคำสอนของศาสนาคริสต์ได้เข้ามาปะทะกับปมปัญหาของตัวละครเอกโดยตรงทำให้ตัวละครเอกต้องตัดสินใจที่จะไว้วางใจในศาสนาโดยมีความตายเป็นตัวตัดสิน แต่เหตุการณ์ต่างๆที่ได้เรียนรู้หลักคำสอนนั้นทำให้ตัวละครเอกเลือกที่จะก้าวผ่านความโศกเศร้าแล้วหันกลับมาพึ่งพาศาสนา ในส่วนของการคลี่คลายและปิดเรื่อง ศาสนาคริสต์ปรากฏในทัศนะของตัวละครเอกที่มองชีวิต และสิ่งรอบๆตัวเปลี่ยนไป ศาสนาคริสต์กล่อมเกลาให้ตัวละครเอกรู้จักปล่อยวางเรื่องความตาย หันมารักตัวเองและทำสิ่งดีๆเพื่อผู้อื่น

2. ทฤษฎีและศาสนากับตัวละครในเรื่องเราต่างหลงทางในความเปลี่ยวว่าง

ตัวละครคือองค์ประหนึ่งที่สำคัญของวรรณกรรม แบ่งเป็นตัวเอก(Main Characters) และตัวรอง (Minor Characters) สามารถสร้างได้หลายแบบได้แก่ ตัวละครมิติเดียว (Flat Characters) คือมีลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมที่สรุปได้ไม่ยากและจะยังคงลักษณะเช่นนี้ตลอดเรื่อง ตัวละครหลายมิติ (Round Characters) คือมีความซับซ้อนในบุคลิก มีลักษณะหลากหลายอาจจะขัดแย้งกันและคาดเดาได้ยาก นอกจากนี้ยังมีการเพิ่มการจำแนกตัวละครเพื่อให้อธิบายตัวละครได้อย่างละเอียดมากยิ่งขึ้นได้แก่ แบบคงที่ (Static Characters) คือตัวละครจะไม่เปลี่ยนแปลงบุคลิก และแบบเปลี่ยนแปลง (Dynamic Characters) คือตัวละครที่มีบุคลิกเปลี่ยนแปลงทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์และเวลา(สรณัฐ ไตลังคะ, 2560:83-89)

ในนวนิยายเรื่องเราต่างหลงทางในความเปลี่ยวว่างตัวละครมีส่วนสำคัญในการดำเนินเรื่องและมีลักษณะของตัวละครหลากหลาย โดยมีตัวละครที่เกี่ยวข้องกับระบบทฤษฎีที่สร้างปมปัญหาให้ตัวละครเอก มีลักษณะเป็นตัวละครมิติเดียว(Flat Characters) แบบคงที่ (Static Characters) และตัวละครหลายมิติ (Round Characters) และมีตัวละครที่เกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์ที่มีส่วนนำหลักคำสอนของศาสนาเข้ามาช่วยกล่อมเกลாதัวละครเอกให้เข้าสู่การคลี่คลายปมปัญหาโดยตัวละครที่เกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์นั้นมีทั้งตัวละครมิติเดียว(Flat Characters) และตัวละครหลายมิติ (Round Characters) ในส่วนของตัวละครที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีและศาสนาคริสต์ปรากฏในตัวละครเอกโดยมีลักษณะเป็น ตัวละครหลายมิติ (Round Characters) แบบเปลี่ยนแปลง (Dynamic Characters) ซึ่งแนวคิดของระบบทฤษฎีและศาสนาคริสต์จะมาปะทะกันที่ตัวละครเอกนี้ทำให้ตัวละครเอกเกิดการพัฒนาและเปลี่ยนแปลง

2.1 ตัวละครที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎี

พี่ใหญ่ของตระกูลมุนยูของ

ตัวละครมุนยูของในนวนิยายเรื่องนี้ปรากฏตัวในลักษณะของการกล่าวถึงตัวละครนี้จากเรื่องราวในอดีตของละครเอกหญิงมุนยูจองและเป็นตัวละครสำคัญในการสร้างปมปัญหาของเรื่อง กล่าวคือมุนยูของ เป็นคนที่ข่มขืนตัวละครเอกหญิงมุนยูจองและด้วยอำนาจของระบบทฤษฎีที่ตัวละครนี้ทำให้มุนยูจองไม่สามารถที่จะเอาผิดได้ ตัวละครมุนยูของเป็นตัวละครที่มีลักษณะเป็นตัว

ละครมิติเดียว (Flat Characters) ซึ่งตัวละครเอกหญิงมุนยูจองได้บรรยายลักษณะที่เป็นทุนนิยมของตัวละครมุนยูจองไว้ว่า

“ ถ้าเขาไม่ได้เป็นลุงของเรา ไม่ได้เป็นพี่ชายของพ่อ เป็นสมาชิกสมัชชาแห่งชาติของพรรครัฐบาล ธุรกิจของตระกูลเราคงไม่อยู่รอดจนถึงทุกวันนี้ ถ้าเขาไม่คอยดูแลพวกเรา พ่อคงไม่สามารถยกยอกเงิน ทูจจริตต่อหน้าที่ ฮั้วประมวล และเลี้ยงภาษีได้นั้นละเหตุผล!” (หน้า 91)

จากข้อความข้างต้นแสดงถึงอำนาจในระบบทุนนิยมของตัวละครมุนยูจอง ได้แก่ อำนาจทางการเมือง และอำนาจทางเศรษฐกิจ โดยฉากนี้กล่าวถึงสาเหตุที่ครอบครัวของมุนยูจองตัดสินใจที่จะไม่เอาผิดคนที่ข่มขืนเธอ เพราะว่าครอบครัวของเธอต้องพึ่งพาอำนาจจากระบบทุนนิยมที่ตัวละครมุนยูจองมีอยู่เพื่อสนับสนุนธุรกิจครอบครัวตนเองให้เป็นไปได้อย่างราบรื่นและสะดวกสบาย แสดงให้เห็นถึงการเอื้อผลประโยชน์กันของระบบทุนนิยมซึ่งได้เข้าไปกดทับและมองข้ามคุณค่าของมนุษย์

แม่ของมุนยูจอง

ตัวละครแม่ของมุนยูจองเป็นตัวละครที่มีลักษณะเป็นตัวละครมิติเดียว (Flat Characters) มีลักษณะเป็นตัวร้ายมีพฤติกรรมคือ มีการใช้ชีวิตที่หรูหราฟุ้งเฟ้อและ มักจะทะเลาะกับตัวละครเอกหญิงมุนยูจองอยู่เสมอ ลักษณะของทุนนิยมปรากฏในฉากของมุนยูจองกับแม่ของเธอหลังจากที่เธอถูกข่มขืนดังนี้

“ฉันร้องไห้คร่ำครวญด้วยความเจ็บปวดและหวาดกลัวจนพูดต่อไม่ไหว แม่เดินลงไปข้างล่างลักפקก็กลับขึ้นมา แล้วยื่นหลอดครีมอเนกประสงค์ให้

“ทานี่ซะ แล้วไปนอน แล้วหุบปากไว้เลยนะ ก็สมควรอยู่หรอกเทียว กระดิกหางริ๊กๆ ไปทั่วอย่างนั้น เด็กสาว...”ฉันทรุดฮวบลงกับพื้น มือกำครีมที่แม่ให้มาแน่น “อีลูกคนนี่มันไร้ยางอายุจริงๆ เจียบไว้แล้วอย่าไปปากมากต่อหน้าพี่ๆ แกละ เข้าใจมั๊ย แกนี่อ่านนิทานมากไปจริงๆ”(หน้า 219)

ฉากดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าแม่ของมุนยูจองเป็นหนึ่งในสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปมปัญหา เนื่องจากเธอปฏิเสธที่จะให้ความช่วยเหลือมุนยูจองหลังจากถูกข่มขืนและโยนความผิดว่าเป็นเพราะ การปฏิบัติตัวของมุนยูจองเองที่ทำให้เธอถูกข่มขืน แล้วยังสั่งไม่ให้มุนยูจองไปบอกพี่ชายของเธอ สาเหตุเพราะคนที่ข่มขืนเธอนั้นมีอำนาจในระบบทุนนิยมแม่ของมุนยูจองจึงเลือกที่จะมองข้าม เหตุการณ์นี้จากเหตุผลที่เกิดจากระบบทุนนิยมดังที่กล่าวถึงในหัวข้อของ *ตัวละครมุนยูจอง* ด้วย สาเหตุการตัดสินใจเลือกผลประโยชน์ทางทุนนิยมนั้นทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวระหว่างมุน ยูจองและแม่ของเธอได้ขาดลงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ตัวละครเอกมุนยูจองนั้นรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองเป็น คนไร้ค่า และตัดสินใจฆ่าตัวตาย

มุนยูชิก

ตัวละครมุนยูชิกเป็นพี่ชายคนโตที่มีอายุห่างจากตัวละครเอกหญิงมุนยูจองมาก เขาเป็น อัยการที่มีมโนธรรมและไม่เคยทุจริต ถึงแม้ว่าเขารักและเป็นห่วงเป็นใยมุนยูจองมากแต่ก็มีลักษณะ ความคิดแบบทุนนิยมที่ส่งผลกับปมปัญหาของตัวละครเอก ตัวละครมุนยูชิกจึงเป็นตัวละครหลายมิติ (Round Characters) ลักษณะความคิดเกี่ยวกับระบบทุนนิยมที่พบในตัวละครนี้ปรากฏในฉากที่มุน ยูจองมาแล้วเจอเธอแล้วเหตุการณ์ที่เธอถูกข่มขืนในวัยเด็กให้เขาฟังเขาจึงเสนอทางที่จะดำเนินคดีทาง กฎหมายกับคนผิดดังที่ปรากฏในบทสนทนาที่ว่า

“พี่ถามเพื่อนที่เป็นทนายความ ถ้าเธออยาก...ฟ้องคดีแพ่ง...”
 เขาหยุดพูดแล้วซึ่ดบู่หรี การฟ้องเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายญาติเองใน
 ข้อหาข่มขืนที่เคยก่อไว้เมื่อสิบห้าปีก่อนไม่ใช่เรื่องง่าย ญาติของฉัน
 เป็นคณะกรรมการบริษัทยักษ์ใหญ่ซึ่งเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก ญาติของ
 ฉันเป็นบุคคลตัวอย่าง ญาติของฉันเป็นชาวคริสต์ผู้เปี่ยมศรัทธา
 จะต้องเป็นชาวใหญ่แน่ๆ ผู้คนคงสงสัยแน่ๆว่าใครกันที่โกหก (หน้า
 176)

ฉากนี้แสดงให้เห็นว่าตัวละครมุนยูชิกเสนอทางเลือกที่แสดงถึงแนวคิดทุนนิยมที่มีในตัวเขา ทั้งยังแสดงอำนาจของระบบทุนนิยมที่เข้ามามีอำนาจในกระบวนการยุติธรรมซึ่งเป็นหน้าที่การงาน ของเขา จากข้อความข้างต้นตัวละครมุนยูชิกมีอาชีพเป็นอัยการซึ่งรู้เรื่องกฎหมายดี อนุมานได้ว่าเขา ทราบดีว่าข้อหาข่มขืนนั้นต้องฟ้องร้องด้วยคดีอาญา การที่เขาเสนอให้มุนยูจองฟ้องร้องคดีแพ่งเพื่อ เรียกร้องค่าเสียหายแทนเป็นลักษณะของแนวคิดแบบทุนนิยม ทั้งเขาและมุนยูจองต่างทราบว่าคน ที่ข่มขืนเธอนั้นมีอำนาจทางธุรกิจและยังเป็นคนที่น่าเชื่อถือมีหน้ามีตาในสังคม ทำให้แม้แต่การ

ฟ้องร้องคดีแพ่งนั้นยังเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยากที่คนจะเชื่อแสดงให้เห็นถึงอำนาจของระบบทุนนิยมที่กดทับและขยายอิทธิพลเข้าไปถึงกระบวนการยุติธรรม

2.2 ตัวละครที่เกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์

แม่ซีโมนีก้า

ตัวละครแม่ซีโมนีก้า อายุเจ็ดสิบ มีลักษณะเป็นคนที่มีใจดี มีแววตาที่อบอุ่นอ่อนโยน ตัวละครนี้มีลักษณะเป็นตัวละครมิติเดียว (Flat Characters) เป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของศาสนาที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดในเรื่อง จากการเป็นแม่ซีโมนีก้าในศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิก แม่ซีโมนีก้าเข้ามาเยี่ยมมุนยูจองหลังจากที่เธอฆ่าตัวตายและได้ขอให้เธอเข้าเยี่ยมนักโทษแทนการเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล เป็นตัวกลางที่ทำให้ตัวละครเอกมุนยูจองและจองยุนซูมาพบกัน แม่ซีโมนีก้าเป็นตัวละครหลักที่ทำให้ตัวละครเกิดการเปลี่ยนแปลงโดยการแสดงถึงความรักความเมตตาแก่ตัวละครทั้งสอง แม่ซีโมนีก้าเป็นป้าของมุนยูจองและเป็นคนเดียวในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับมุนยูจอง เธอเป็นคนเดียวในครอบครัวที่แสดงความสงสาร ความเห็นใจและอยู่เคียงข้างตอนที่มุนยูจองถูกข่มขืนจากลุงของเธอ และแสดงความรักให้เธอเห็นอยู่เสมอเห็นได้ผ่านการบรรยายความคิดของมุนยูจองหลังจากที่แม่ซีโมนีก้าขอให้เธอสัญญาว่าจะไม่ฆ่าตัวตายที่ว่า

*‘บางอย่างที่ทำให้ความโกรธของฉันเจือจางลง **สิ่งที่ป้าแสดงให้ฉันเห็นอยู่เสมอคือความรักที่ฉันเฝ้าหวน** หรือเป็นความโศกเศร้าของป้าคนหนึ่งที่อยู่รอบฉันและร้องไห้ เมื่อความเศร้าเสียใจถูกเปิดเผย มันมักจะมียะไรบางอย่างที่ลึกลับ คักคัลลิตี และแรงดวนปะปนมาด้วย..ฉันรู้สึกได้ว่าป้าโมนีก้าสวดภาวนาให้ฉันมานานแล้ว **คงเพราะกลัวฉันจะตายหรือพยายามฆ่าตัวตายอีกเล่มั้ง** เธอถึงได้โทรหาฉันทุกคืนและทุกเช้าในช่วงหลายวันที่ผ่านมา’*
(หน้า52)

เห็นได้ว่าแม่ซีโมนีก้าแสดงความรักผ่านการกระทำที่ทำให้มุนยูจองรู้สึกได้ ตัวละครเอกหญิงมุนยูจองรู้สึกว่าแม่ซีโมนีก้าได้สวดภาวนาให้เธอมานานแล้วหลังจากเหตุการณ์ที่เธอถูกข่มขืน และการที่แม่ซีโมนีก้าแสดงความรัก แสดงให้เห็นหลักคำสอนของศาสนาคริสต์คือความรักที่เป็นหลักที่สำคัญที่สุดในศาสนาคริสต์และวิธีปฏิบัติคือการสวดภาวนาเพื่อผู้อื่นความเป็นห่วงต่อตัวละครเอก

หญิงมุนยูจอนนั้นเป็นสิ่งเดียวที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของเธอทำให้เธอไม่สามารถเลือกใช้วิธีการฆ่าตัวตายที่ทำให้ตายได้จริง และทำให้เธอคลายความโกรธหลังจากรู้ว่ายุนซูเป็นอาชญากรที่ก่อเหตุข่มขืน

ในฉากที่ตัวละครเอกมุนยูจอนรู้ว่ายุนซูเป็นอาชญากรที่เคยก่อเหตุข่มขืนทำให้เธอนึกถึงเรื่องราวสมัยอดีตที่ตัวเธอเองถูกข่มขืน ทำให้แม่ซีโมนิก้าได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับการให้อภัยว่า

“หลานต้องให้อภัย ไม่ใช่เพื่อใครอื่น แต่เพื่อตัวของหลานเอง บ้าหมายความว่าหลานต้องเลิกยอมให้สิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตมาบงการชีวิตตัวเอง หลานต้องย้ายออกจากห้องภายในใจที่เขายึดครองอยู่..” (หน้า 53)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า แม่ซีโมนิก้ามองว่ามุนยูจอนต้องให้อภัยเพื่อที่ตัวของเธอเองจะได้หลุดพ้นจากความทุกข์ที่เกิดขึ้นในอดีตที่คอยบงการชีวิตของเธออยู่ ทัศนคติของแม่ซีโมนิก้าตรงกับข้อคำสอนที่ว่า **“เพราะว่าถ้าพวกท่านให้อภัยการล่วงละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะทรงให้อภัยการล่วงละเมิดของพวกท่านด้วย..” (มัทธิว 6:14-15)** ศาสนาคริสต์เชื่อว่าเมื่อให้อภัยแก่คนที่ทำผิด เมื่อนั้นพระเจ้าจะให้อภัยและจะทรงเมตตาเราด้วยเช่นกัน นอกจากการให้อภัยที่กล่าวถึงแล้ว ตัวละครแม่ซีโมนิก้ายังปรากฏทัศนคติการให้อภัยคนบาป ในฉากที่แม่ซีโมนิก้าคุยกับมุนยูจอนเรื่องการสำนึกผิดและกลับตัวแม่ซีโมนิก้าได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ดังนี้

“การเป็นมนุษย์ไม่ได้แปลว่าเราจะเปลี่ยนแปลงตัวเองได้เมื่อถึงคราวเผชิญหน้ากับความตายหรอกนะ แต่เนื่องจากพวกเราเป็นมนุษย์ จึงรู้สึกผิดกับสิ่งที่ทำพลาดไป และเปลี่ยนเป็นคนใหม่ได้ต่างหาก” (หน้า 63)

จากข้อความดังกล่าว แสดงถึงทัศนคติของแม่ซีโมนิก้าเกี่ยวกับการให้อภัยคนสำนึกผิดและกลับใจ เป็นคนใหม่ สอดคล้องกับข้อคำสอนในพระคัมภีร์ที่ว่า **องค์ผู้สูงเด่นและสูงส่ง ผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์ ทรงพระนามว่าบริสุทธิ์ ตรัสดังนี้ว่า “เราดำรงอยู่ในที่สูงและบริสุทธิ์ และอยู่กับผู้สำนึกผิด และมีวิญญาณจิตที่ถ่อม เพื่อฟื้นฟูวิญญาณจิตของผู้ที่ถ่อม และฟื้นฟูใจของผู้สำนึกผิด” (อิสยาห์ 57:15)** แม่ซีโมนิก้ามีความเชื่อตามหลักคำสอนว่ามนุษย์นั้นสามารถสำนึกบาปและกลับใจได้ และเมื่อนั้นพระเจ้าจะทรงเมตตาผู้กลับใจ เห็นได้จากการที่แม่ซีโมนิก้าได้อุทิศตนเพื่อเข้าร่วมโครงการ

พี่น้องผู้ต้องขังและช่วยนักโทษเหล่านั้นสำนึกในบาปของตนและหันมาศรัทธาและใช้ชีวิตตามหลักศาสนาเห็นได้จากกรณีของนักโทษประหาร และจองยูนซู

นักโทษประหาร

นักโทษประหาร เป็นชายหัวล้านตัวเตี้ย สวมเครื่องแบบสีฟ้ามีป้ายสีแดงติดอยู่แสดงสถานะนักโทษประหาร ตัวละครนักโทษประหารเป็นตัวละครตัวละครหลายมิติ (Round Characters) แบบเปลี่ยนแปลง (Dynamic Characters) กล่าวคือในอดีตเขาเคยทำโทษ และสาปแช่งแม่ซีโมนิก้า แต่เพราะได้รับความรัก ความเมตตาและการให้อภัยจากแม่ซีโมนิก้าทำให้เขากลับใจ และอุทิศตนเพื่อผู้อื่น ลักษณะของศาสนาคริสต์ของตัวละครนักโทษประหารปรากฏในตอนแม่ซีโมนิก้าและยูจองกำลังไปเยี่ยมยูนซูและบังเอิญเจอเขาตรงทางเดิน นักโทษประหารคนนั้นได้เข้ามาทักทายและกอดแม่ซีโมนิก้าด้วยความสนิทสนม เขาได้พูดคุยเกี่ยวกับหลวงพ่อกิมว่า

“ ผมกับนักโทษประหารคนอื่นคุยกันเรื่องนี้ตอนเจอกันครั้งก่อน
เรตัดสินใจที่จะสวดภาวนาขอให้พระเจ้ามารับตัวพวกเราซึ่งบาป
หนักกว่าไปแทนหลวงพ่อก่อน ท่านทำอะไรถึงได้ถูกลงโทษอย่างนี้
เรายังตกลงกันว่าจะอุทิศตนด้วยการไม่กินอาหารกลางวันจนกว่า
หลวงพ่อกจะหายจากมะเร็ง ได้ยินว่าท่านมาทำมิชซาให้พวกเราที่นี่
จนถึงวันที่เข้าผ่าตัดเลยทีเดียวน หลวงพ่อไม่เคยปริปากเรื่องนั้นเลย
ครับ” (หน้า60)

จากข้อความดังกล่าวแสดงถึงเหตุการณ์ที่นักโทษประหารรวมตัวกันการสวดภาวนาและอุทิศตนเพื่อให้หลวงพ่อกิมหายจากอาการป่วย การกระทำของนักโทษประหารนี้ตรงกับหลักคำสอนในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงการภาวนาเพื่อขอพรจากพระเจ้าไว้ว่า **“การอธิษฐานด้วยความเชื่อจะรักษาผู้ป่วยให้หายโรค และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้เขาลุกขึ้นได้ และถ้าเขาเคยทำบาป พระองค์ก็จะทรงให้อภัย เพราะฉะนั้นท่านจงสารภาพบาปต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเผื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รับการรักษาโรค คำวิงวอนของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากและเกิดผล”** (ยากอบ5:15-16) จากข้อความดังกล่าวแสดงถึงความเชื่อในการภาวนาด้วยความศรัทธาต่อพระเจ้าและสำนึกในบาปของตนเองจนหมดสิ้นจะทำให้พระเจ้าเมตตาผู้ป่วยและทำให้หายป่วยได้ นักโทษประหารคือบุคคลที่ได้รับโทษขั้นสูงสุดตามกระบวนการทางกฎหมายเปรียบเสมือนคนที่ทำบาป การ

ที่รวมตัวกันภาวนาและอุทิศตนโดยอดอาหารได้แสดงถึงจิตใจที่มีความรัก ความสำนึกผิดบาปและการเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่นอย่างจริงใจ

หญิงชรา

ตัวละครหญิงชราเป็นตัวละครตัวละครหลายมิติ (Round Characters) ปรากฏในตอนแม่ซีโมนีก้าและมุนยูจงไปเยี่ยมญาติของเหยื่อที่บ้าน หญิงชราเป็นแม่ของคนที่ถูกยูนซูฆ่า เธอเป็นคนจนอาศัยอยู่ในบ้านเล็กๆที่หนาวเหน็บในหมู่บ้านคนจนแห่งหนึ่ง หลังจากเธอสูญเสียลูกสาวที่เป็นชาวคริสต์ที่ดีและทำงานอย่างหนักเพราะเป็นเสาหลักของบ้านไปทำให้เธอทำใจไม่ได้และเอาผ้าดำมาคลุมพระแม่มารีไว้ และเพิ่งเอาออกเมื่อไม่นาน แม่ซีโมนีก้าจึงถามเหตุผลหญิงชราได้แสดงถึงทัศนะที่เกี่ยวกับศาสนาคริสต์ว่า

“คุณต้องมีศรัทธาถึงจะได้รับคำตอบ ว่ากันว่าความศรัทธาสามารถเคลื่อนย้ายภูเขาได้ ฉะนั้นความศรัทธาก็ควรจะทำให้รัฐปลักพระแม่มารีพูดได้ด้วยอุกมัย นั่นละเหตุผลที่ทำให้ฉันเริ่มเรียนคำสอน..ที่ฉันทำอยู่ทุกวันนี้เพราะตั้งใจจะขออนุญาตพระมารดาไปฆ่ามัน หากพระเจ้ามีโมธรรม พระองค์ต้องบอกให้เธอตอบฉันสิหากพระเจ้ามีโมธรรม...” (หน้า 77)

จากข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการตัดพ้อศาสนาและตั้งคำถามกับพระเจ้า หญิงชราสูญเสียลูกสาวไปทำให้เธอต้องมีชีวิตที่ยากลำบากยิ่งกว่าเดิม เธอตั้งคำถามว่าทำไมลูกสาวที่ทำงานหนักจนไม่มีเวลาพักผ่อนและยังเป็นชาวคริสต์ที่เต็มไปด้วยศรัทธานั้นถึงต้องตาย เหตุการณ์นี้ทำให้เธอสงสัยว่าพระเจ้าแห่งความยุติธรรมนั้นมีอยู่จริงหรือไม่ และแม้เธอยังมีความรู้สึกโกรธแค้นต่อยูนซู แต่เธอยังหวังว่าถ้าเธอยังศรัทธาในพระเจ้าจะทำให้เธอค้นพบหนทางที่ถูกต้อง เธอจึงขอให้แม่ซีโมนีก้าพาไปพบยูนซูเพื่อที่จะได้ให้อภัยเขาจึงได้ปรากฏหลักคำสอนเกี่ยวกับการให้อภัยที่สำคัญจากคำกล่าวของหญิงชราที่ว่า

“นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูบอกให้เราทำหรอก” เธอตะโกนลั่น “นั่นเป็นสิ่งที่พวกบาทหลวงกับแม่ชีบอกให้ฉันทำ รวมทั้งคนที่ผลัดกันแวะเวียนมาหาพร้อมกับหยิบยื่นคัมภีร์ไบเบิลและร้องเพลงสวดให้ฟัง นั่น

เป็นสิ่งที่พวกคุณทุกคนบอกให้ฉันทำ! ให้อภัย! ให้อภัยศัตรูของคุณ!

ไม่ว่าจะเจ็ดครั้งหรือเจ็ดสิบครั้ง นั่นเป็นสิ่งที่พวกเขาพูด!” (หน้า 81)

จากข้อความดังกล่าวปรากฏหลักคำสอนที่ว่า “ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ควรยกโทษให้พี่น้องที่ทำผิดต่อข้าพระองค์สักกี่ครั้ง? ถึงเจ็ดครั้งหรือ?” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าเจ็ดครั้งแต่เจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด” (มัทธิว 18:21-22) จากการที่เปโตรคิดว่าการให้อภัยถึงเจ็ดครั้งนั้นเป็นการให้อภัยที่มากเกินไปแล้ว แต่พระเจ้าได้ใช้สัญลักษณ์เจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ดแทนการให้อภัยที่ไม่มีข้อสิ้นสุด เป็นหลักคำสอนที่เหล่านักบวชและแม่ชีได้พร่ำบอกแก่หญิงชรา แม้เธอจะยังรู้สึกเสียใจกับการสูญเสียลูกแต่เธอก็ยังพยายามที่จะศรัทธาในพระเจ้าและให้อภัยยูนชู เหตุการณ์นี้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ยูนชูได้สำนึกผิดบาป และทำให้ตัวละครเอกหญิงมุนยูจงเห็นความเป็นได้ของการให้อภัยที่เกิดขึ้นระหว่างเหยื่อกับฆาตกร

2.3 ตัวละครที่เกี่ยวข้องกับทุนนิยมและศาสนาคริสต์

จองยูนชู

ตัวละครจองยูนชูเป็นนักโทษประหารที่แม่ชีโมนิก้าขอให้ตัวละครเอกหญิงมุนยูจงไปพบ มีลักษณะเป็นตัวละครหลายมิติ (Round Characters) แบบเปลี่ยนแปลง (Dynamic Characters) จองยูนชูเป็นบุคคลชั้นล่างสุดที่โดนกระทำโดยความเหลื่อมล้ำที่เกิดจากระบบทุนนิยม เขาโตมากับครอบครัวที่ยากจนและใช้แต่ความรุนแรงจึงทำให้เขาต้องกลายเป็นอาชญากรเพื่อหาเลี้ยงชีพ และยังคงเผชิญกับอิทธิพลของระบบทุนนิยมที่ผลักดันให้เขาก่ออาชญากรรมที่รุนแรงขึ้น โดยแนวคิดระบบทุนนิยมปรากฏในทัศนะของยูนชูที่เขามีต่อคดีที่ก่อตั้งที่กล่าวว่า

“นี่คือเรื่องราวของผม ในวันเกิดเหตุมีผู้หญิงสองคนกับเด็กสาวหนึ่งคนเสียชีวิต ผมเชื่อว่าหนึ่งในผู้หญิงสองคนนั้นไม่มีสิทธิ์มีชีวิตอยู่ เธอสมควรตาย การที่เธอมีเงินทองมากมายก็ต่างกับการเอาคนทุเรศมาสวมเสื้อผ้าตัดจากผ้าไหมเนื้อดี ผมคิดว่าในโลกอันไร้ซึ่งความเสมอภาคและความยุติธรรมนี้หากผมนำเงินเหล่านั้นไปใช้กับอย่างอื่นที่ดีกว่า ก็ถือว่าผมทำถูกต้องแล้วต่อให้ผมไม่รู้ว่าสวรรค์มีจริงหรือไม่ หรือผ่านมานานแค่ไหนแล้วที่ผมแหงนหน้ามองฟ้าครั้งสุดท้าย

ผมก็ยังเชื่อว่าสิ่งศักดิ์เปื้อบนคงจะเข้าใจผม และเชื่อว่านี่คือความ
 ยุติธรรม ความยุติธรรม’(หน้า 7)

จากข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ยุนซูมองว่าเหยื่อหนึ่งในสามคนนั้นสมควรตายและเขา
 ทำถูกต้องแล้วที่เอาเงินของเธอไปทำอย่างอื่น เหตุเพราะว่าในวันเกิดเหตุเหยื่อคนดังกล่าวที่มีฐานะ
 ร่ำรวยได้ยื่นข้อเสนอกับยุนซูที่กำลังอัปจนหนทางในการหาเงินไปรักษาหญิงสาวที่เขารัก เหยื่อคนนั้น
 ให้อยุนซูยืมเงินเพื่อใช้เป็นค่ารักษาพยาบาลโดยมีข้อแม้ว่าหลังจากนั้นเขาต้องทิ้งหญิงสาวคนรักมาอยู่
 กับเธอแทน แสดงให้เห็นถึงอำนาจของระบบเงินตราที่เหยื่อคนนั้นนำมาใช้เพื่อบังคับและกดดันให้ยุน
 ซูทำตามที่ตนเองต้องการ นอกจากนั้นแล้วอำนาจของระบบทุนนิยมได้ทำให้ยุนซูไม่ได้รับความ
 ยุติธรรมในการสืบสวนและพิจารณาคดี เนื่องจากผู้สมรู้ร่วมคิดของยุนซูที่มาจากครอบครัวที่ร่ำรวยได้
 ใช้เงินมากมายจ้างทนายเพื่อที่จะโยนความผิดทั้งหมดให้ยุนซู อิทธิพลของระบบทุนนิยมที่ส่งผลต่อ
 ชีวิตยุนซูทำให้เขาตัดสินใจที่จะฆ่าตัวตายโดยการรับผิดทั้งหมดและกลายเป็นนักโทษประหาร ระบบ
 ทุนนิยมได้ผลักดันเขาออกจากสังคมทำให้เขาหมดศรัทธาในพระเจ้าจากข้อความที่ว่า

**“บอกตามตรงนะครับว่าผมไม่ต้องการศาสนาทั้งยังไม่เชื่อใน
 ศาสนาอีกด้วย ผมอยู่ได้สบายดีจนถึงวันนี้โดยไม่ต้องพึ่งพาศาสนา
 แต่อย่างใด อ้อ ไม่ได้อยู่สบายดีนักหรอก ที่จริงผมมีชีวิตไม่ต่างกับ
 หมาข้างถนน แต่หากมีพระเจ้าแห่งความรักและความยุติธรรมอยู่
 จริง ผมคงไม่ต้องมาเป็นฆาตกรอย่างนี้” (หน้า67)**

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นทัศนคติของยุนซูต่อศาสนาว่าเขาไม่ต้องการ และไม่เชื่อใน
 ศาสนา เขากล่าวโทษว่าถ้าพระเจามีจริงพระองค์จะต้องประทานความรักและความยุติธรรมให้แก่
 ชีวิตเขา และทำให้เขาไม่ต้องใช้ชีวิตอย่างยากแค้นและโดนเอาเปรียบกดดันจากระบบทุนนิยมจนต้อง
 เป็นฆาตกรและสุดท้ายกลายเป็นนักโทษประหาร และรู้สึกต่อต้าน หมดศรัทธาในศาสนา
 หลังจากนั้นตัวละครจองยุนซูได้เข้าร่วมโครงการฟื้นฟูผู้ต้องขังและได้เจอกับแม่ชีโมนีก้า เธอ
 ได้ปฏิบัติกับจองยุนซูด้วยความรัก ความเมตตา และยังทำให้เขาได้เจอกับหญิงชราแม่ของเหยื่อที่เขา
 ฆ่า ทำให้จองยุนซูเริ่มตระหนักถึงความผิดบาปที่ตนเองทำจากข้อความที่ว่า

**“ผมก็สงสัยว่าทำไมคนเป็นแม่ชีถึงต้องลำบากลำบากมาจนถึง
 สถานะอย่างนี้และร้องไห้วิงวอนต่อคนอย่างผมด้วย ส่วนหญิงชรา**

ที่มากับคุณเมื่อวันก่อน ผมจะไม่โทษเธอเลยหากเธอฆ่าผม แต่การ
ต้องทนดูเธอร้องไห้และขอโทษที่ไม่อาจให้อภัยผมได้ ถ้ามีคนถามผม
ว่าอยากตายหรือพบเธออีกผมขอเลือกไปขึ้นตะแลงแกง หากพระเจ้า
มีจริง พระองค์ได้ให้บทลงโทษที่รุนแรงที่สุดแก่ผมแล้ว...”(หน้า118)

จากข้อความข้างต้นตัวละครจองยุนซูเชื่อว่าตนเป็นคนชั่วที่ไม่สมควรจะได้รับสิ่งดีๆ แต่เขา
ได้รับความรักจากตัวละครแม่ซีโมนีก้า ที่พยายามเดินทางมาพบเขาจนเกิดอุบัติเหตุและการให้อภัย
จากตัวละครหญิงชราที่มาขอโทษและพยายามจะให้อภัยเขาที่ฆ่าลูกสาวของเธอ เป็นเหตุการณ์ที่
สร้างความสะเทือนใจแก่ยุนซูอย่างมาก ซึ่งทำให้เขา ตระหนักสำนึกถึงความผิดของตนเอง และ
สุดท้ายก่อนที่จะโดนประหารชีวิตเขาได้เขียนจดหมายเพื่อให้อภัยผู้สมรู้ร่วมคิดที่สลับเรื่องราวและ
จ้างนายความมาปรักปรำเขา เขาให้อภัยตำรวจที่ไม่ยอมสืบสวนคดีให้รอบคอบและกล่าวหาว่าเขา
เป็นคนข่มขืนและฆ่า และเขาได้ให้อภัยตัวเองต่อหน้าพระเจ้าเหตุผลที่เขาได้ให้อภัยทุกคนเห็นได้จาก
ข้อความที่ว่า

“เหตุผลที่ทำให้ผมทำได้เช่นนั้นคือ ผมเพิ่งได้รับการปฏิบัติเยี่ยง
มนุษย์คนหนึ่งเป็นครั้งแรก..หากผมไม่เคยฆ่าคนและถูกจับมาที่นี่ ผม
คงจะใช้ชีวิตต่อไปได้ แต่จิตวิญญาณของผมคงต้องร้อนรุ่มเนรพญอยู่ใน
ท่อระบายน้ำที่มีหนอนแมลงวันยั่วยุเย้ยไปตลอดกาล มีเพียงคนที่
ได้รับความรักเท่านั้นจึงจะรักเป็น มีเพียงคนที่ได้รับการให้อภัย
เท่านั้นจึงจะให้อภัยได้ ผมเข้าใจแล้ว”(หน้า226)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าศาสนาคริสต์ได้เข้ามาทำให้ความโกรธแค้นที่เกิดขึ้นจาก
ระบบทุนนิยมของจองยุนซูหายไป เขาเคยเกลียดคนรวย และอยากจะฆ่าคนรวยให้หมดเพราะคิดว่า
พวกเขาไม่มีความสุขในขณะที่เขาใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก แต่เมื่อเขาได้รับการให้อภัย ได้รับความรัก
จากแม่ซีโมนีก้า และหญิงชรา และได้รับรู้ถึงความทุกข์ของคนรวยจากตัวละครเอกหญิงมุนยูจองทำให้
เขาเข้าใจชีวิต และได้ใช้ความดีงามและความเห็นอกเห็นใจที่เขาได้รับนั้นมาแบ่งปันกับผู้อื่น

มุนยูจอง

ตัวละครมุนยูจองเป็นตัวละครหลายมิติ (Round Characters) แบบเปลี่ยนแปลง
(Dynamic Characters) ตัวละครมุนยูจองเป็นตัวแทนของชนชั้นบนสุดของระบบทุนนิยมเธอมาจาก

ครอบครัวที่ร่ำรวยแต่เธอรู้สึกไม่มีความสุขและได้พยายามฆ่าตัวตายสาเหตุเพราะในอดีตเธอถูกข่มขืน และไม่ได้รับความยุติธรรมเพราะคนที่ข่มขืนเธอ นั้นมีอำนาจในระบบทุนนิยม นอกจากนี้ระบบทุนนิยมยังทำให้ความสัมพันธ์ของเธอกับคนในครอบครัวขาดสะบั้นเพราะครอบครัวของเธอเลือกที่จะปกป้องผลประโยชน์ที่เกิดจากระบบทุนนิยมมากกว่าจะหาความยุติธรรมให้เธอ ตัวละครมุนยูจองต่อต้านครอบครัวที่ถูกครอบงำด้วยระบบทุนนิยม แต่เธอก็ยังมีความคิดที่ขัดแย้งในตัวเองจากเหตุการณ์ที่เธอโดนบังคับให้แต่งงานกับนายความรุ่นน้องของพี่ชายเธอ มุนยูจองกล่าวถึงการแต่งงานนี้ว่า

**“แต่ฉันยังรู้อีกด้วยว่าหากฉันยอมแต่งงานกับคนโง่คุณสมบัติ
เหมาะสม ที่วันๆเอาแต่ก้มหน้าอ่านหนังสือ ตระกูลของฉันจะต้อง
มอบพาสปอร์ตชุดทองคำให้ฉันได้เข้าไปในอาณาจักรที่พวกเขา
ร่วมกันก่อสร้างขึ้น และจะไม่มีวันเอ่ยถึงอดีตของฉันอีก” (หน้า 22)**

ข้อความดังกล่าวแสดงถึงความขัดแย้งของมุนยูจอง แม้เธอจะต่อต้านครอบครัวและระบบทุนนิยมแต่เธอก็อยากที่จะเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งโดยการแต่งงานกับคนที่ครอบครัวเธอหามาให้เพื่อที่จะใช้อำนาจของระบบทุนนิยมนี้ปล้นล้างเรื่องในอดีตที่เกิดขึ้นกับเธอ และใช้ผู้ชายที่เธอจะแต่งงานด้วยเป็นเครื่องมือเพื่อที่จะได้รับการยอมรับจากคนในครอบครัว เหตุการณ์ในฉากดังกล่าวแสดงอำนาจของทุนนิยมที่กดทับตัวละครมุนยูจอง ที่ไม่เพียงต้องทุกข์ทรมานเพราะระบบดังกล่าว แต่ระบบทุนนิยมยังกดดันให้เธอยอมรับว่าต้องพึ่งพาระบบนี้เพื่อให้ได้รับการยอมรับ อิทธิพลจากระบบระบบทุนนิยมทำให้เธอรู้สึกว่าตัวเองไร้ค่า และเลิกศรัทธาในพระเจ้าจากข้อความที่ว่า

**“ฉันคงไม่มีวันอภัยให้คนในครอบครัวที่หักหลังฉัน...นักบวชกับแม่
ซีที่รับฟังคำสารภาพบาปของฉันและกดดันให้ฉันให้อภัย รวมทั้งพระเจ้า
เจ้าที่เพิกเฉยต่อคำสวดภาวนาขอความช่วยเหลืออันสิ้นหวังของ
ฉัน เป็นเพราะพวกเขาแท้ๆฉันจึงถูกกล่าวหาว่าโกหกและไม่ยอมให้อภัย...” (หน้า 51)**

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นทัศนคติของมุนยูจองต่อศาสนาคริสต์เธอก้าวโทษว่าพระเจ้าเพิกเฉยต่อคำภาวนาของเธอ และเห็นว่าการให้อภัยที่นักบวชบอกให้เธอทำนั้นเป็นการกดดันเธอและโยนความผิดให้เธอกลายเป็นคนบาปที่ไม่ยอมให้อภัย

หลังจากตัวละครมูยองงฟื้นขึ้นมาที่โรงพยาบาลจากการพยายามฆ่าตัวตาย แม่ซีโมนิก้า ได้มาเยี่ยมเธอและขอให้เข้าร่วมโครงการฟื้นฟูผู้ต้องขังและได้เจอกับจองยุนซู ทำให้เธอได้เรียนรู้หลักปรัชญาสำคัญของศาสนาคริสต์ เธอตระหนักและมองเห็นความรักที่แม่ซีโมนิก้ามอบให้เธอ และได้เรียนรู้เรื่องราวการให้อภัยและสำนึกผิดบาปผ่านเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับจองยุนซู เธอได้เรียนรู้คุณค่าของชีวิตจากยุนซูในฐานะที่เขาเป็นนักโทษประหารที่เหลือเวลาอีกไม่มาก ทำให้เธอคลายความโกรธแค้นที่เธอมี ปรากฏในฉากที่เธอพยายามให้อภัยแม่ของเธอจากข้อความที่ว่า

“ฉันมาเพื่ออภัยให้แม่...ฉันคิดว่าหากพระเจ้ามีจริง พระองค์คงรู้ว่าฉันอยากเย็นสำหรับฉันแค่ไหน รู้ว่าการทำสิ่งนี้เลวร้ายยิ่งกว่าการตายซะอีกแล้วพระองค์ก็คงจะมองลงมาที่ฉันอย่างเมตตาละ ปาฏิหาริย์ก็อาจจะเกิดขึ้น.. ”(หน้า 222)

ข้อความดังกล่าวปรากฏในฉากที่จองยุนซูกำลังจะถูกประหารชีวิต ตัวละครมูยองงจึงพยายามจะให้อภัยแม่ของเธอเพื่อที่จะแสดงให้พระเจ้าเห็นว่าเธอ นั้นได้ให้อภัยคนที่ทำผิดกับเธอและหวังให้การกระทำนี้ช่วยให้เกิดปาฏิหาริย์ให้ยุนซูรอดชีวิต ทศนะของตัวละครมูยองงปรากฏในหลักคำสอนสำคัญที่ว่า **“เพราะว่าถ้าพวกท่านให้อภัยการล่วงละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะทรงให้อภัยการล่วงละเมิดของพวกท่านด้วย”** (มัทธิว 6:14) ที่เชื่อว่าต้องให้อภัยแก่ผู้ที่ทำผิดต่อตนเองก่อน เมื่อทำได้แล้วพระเจ้าจะเมตตาและช่วยเหลือผู้ที่ให้อภัยนั้น แสดงให้เห็นว่าตัวละครมูยองงเริ่มหันกลับมาศรัทธาในพระเจ้าและได้แสดงความเมตตากรุณาแก่เพื่อนมนุษย์อย่างยุนซูโดยพยายามให้อภัยแม้ว่าจะทำได้อย่างยากลำบาก

สามารถเห็นได้ว่าศาสนาคริสต์ได้เข้ามาทำให้ตัวละครมูยองงเรียนรู้เรื่องการให้อภัย ทำให้เธอมองเห็นความดีงามของคนรอบข้างและเห็นคุณค่าของตนเอง หลักปรัชญาในศาสนาคริสต์ได้คลายความโกรธแค้นจากระบบทุนนิยมที่เธอมี ทำให้เธอพยายามก้าวข้ามความเจ็บปวดในอดีตเพื่อที่จะได้ช่วยเหลือผู้อื่น และใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า

บทสรุป

นวนิยายเรื่องเราต่างหลงทางในความเปลี่ยววัง แนวคิดระบบทุนนิยมปรากฏในโครงเรื่องดังนี้ ในส่วนการเปิดเรื่องทุนนิยมปรากฏในลักษณะการบรรยายบรรยากาศสังคมที่ตัวละครเอกอาศัยอยู่เท่านั้นซึ่งมีความสำคัญน้อยกว่าการบรรยายแนวคิดทางศาสนาที่ได้บรรยายผ่านความคิดและความรู้สึกของตัวละครเอก แนวคิดทุนนิยมมีความสำคัญที่สุดในส่วนของการเริ่มต้นของปมปัญหา เพราะเป็นสาเหตุที่ทำให้ตัวละครเอกเผชิญกับปัญหา และได้ปรากฏในส่วนของการพัฒนาปมปัญหา

โดยมีหน้าที่คอยปะทะกับแนวคิดศาสนาที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ที่ตัวละครเอกพบเจอ ในการคลี่คลายของเรื่องแนวคิดทุนนิยมได้ลดความสำคัญลงไปเหลือเพียงแสดงให้เห็นผ่านการบรรยายบรรยากาศ

ส่วนแนวคิดเรื่องศาสนาคริสต์ปรากฏในทุกส่วนของโครงเรื่อง ได้แก่การเปิดเรื่องศาสนาคริสต์มีบทบาทในการกำหนดตัวตนและความคิดของตัวละครเอกที่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีต ส่วนของการเริ่มต้นของปมปัญหาศาสนาปรากฏในทัศนะของตัวละครเอกที่ต่อต้านศาสนาคริสต์เพราะความทุกข์ที่เกิดจากระบบทุนนิยม ในส่วนของการพัฒนาปมปัญหาศาสนาคริสต์ปรากฏในลักษณะของฉาก ตัวละคร ที่แสดงให้เห็นตัวละครเอกเห็นหลักคำสอนของศาสนาคริสต์ และทำให้เริ่มเห็นความดีงามของชีวิต ในส่วนของจุดแตกหักของเรื่อง(Climax) หลักคำสอนของศาสนาคริสต์ได้เข้ามาปะทะกับปมปัญหาของตัวละครเอกโดยตรงทำให้ตัวละครเอกตัดสินใจที่จะหันกลับมาศรัทธาในพระเจ้าเพราะต้องการช่วยชีวิตเพื่อนมนุษย์ด้วยกันและตระหนักว่าแนวคิดของศาสนาสามารถช่วยให้พ้นจากความทุกข์ได้ ในส่วนของการคลี่คลายและปิดเรื่อง ศาสนาคริสต์ปรากฏในทัศนะของตัวละครเอกที่มองชีวิต และสิ่งรอบตัวเปลี่ยนไป ศาสนาคริสต์กล่อมเกลาคำสอนให้ตัวละครเอกปล่อยวางและให้อภัย ทั้งยังได้เรียนรู้เกี่ยวกับคุณค่าของชีวิตตัวเองและความดีงามของผู้อื่น

ในส่วนของตัวละครในนวนิยายเรื่อง*เราต่างหลงทางในความเปลี่ยววัง* มีตัวละครที่เกี่ยวข้องกับระบบทุนนิยมได้แก่ มนุษย์ของพีที่ใหญ่ของตระกูล แม่ของมนุษย์จอง และมนุษย์ชุกที่สร้างปมปัญหาให้ตัวละครเอก และมีตัวละครที่เกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์ได้แก่ แม่ชีโมนิกา นักโทษประหาร และหญิงชราที่นำหลักคำสอนของศาสนา来帮助กล่อมเกลาคำสอนให้เข้าสู่การคลี่คลายปมปัญหา ในส่วนของตัวละครที่เกี่ยวข้องกับทุนนิยมและศาสนาคริสต์ปรากฏในตัวละครเอกได้แก่มนุษย์จอง และจองยุนชุกที่เกิดปมปัญหาเพราะระบบทุนนิยม ต่อมาแนวคิดของศาสนาคริสต์และระบบทุนนิยมได้เข้ามาปะทะกันที่ตัวละครเอกจากเหตุการณ์ที่ตัวละครเอกพบเจอ และในที่สุดศาสนาคริสต์ได้ทำให้ตัวละครเอกคลี่คลายจากปมปัญหา และเกิดการพัฒนาเปลี่ยนแปลงชีวิตไปในทางที่ดี

บรรณานุกรม

หนังสือ

- ศิษุ อิน. (2559). **ค่านิยมของชาวเกาหลีใต้**. แปลโดย พรรณนิภา ชอง. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จียอง กง. (2560). **เราต่างหลงทางในความเปลี่ยววิ้ง**. แปลโดย ธิดาร์ตัน เจริญชัยชนะ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เอิร์นเนส.
- ชฎารัตน์ สุนทรธรรม และคณะ. (2559). **หลากหลายมิติประชาธิปไตยไทย: รวมบทความและปาฐกถาทางวรรณกรรม**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์คมบาง.
- ริค วอร์เรน. (2547). **ชีวิตที่เคลื่อนไปด้วยวัตถุประสงค์**. แปลโดย วรพงศ์ จรรย์พฤทธิพงษ์. กรุงเทพฯ: สถาบันคริสเตียนศึกษาและพัฒนาคริสตจักร.
- สรณัฐ ไตลังคะ. (2560). **ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เสรี พงศ์พิศ. (2529). **ศาสนาคริสต์**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เอ็ดิสัน.

สารนิพนธ์

- กนกวรรณ คงชนชุนพร. (2554). “แนวคิดพุทธศาสนาในนวนิยายของแก้วแก้ว”. ปริญญาานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เชษฐกัญญา ชาติวิทยา. (2556). “กามารมณ์ ความรัก และความตาย: ลักษณะเหนือจริงในสังคมทุนนิยมหลังสมัยใหม่ในนวนิยายของฮาร์กิ มุราคามิ”. วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทวัลย์ สุนทรภาระสถิตย์. (2559). “การนำเสนอภาพแทนความตายในเรื่องสั้นไทยร่วมสมัยระหว่าง พ.ศ. 2547- 2556”. วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิยวุฒิ เกาหมาน และพิชามญชุ์ วรรณชาติ. (2550). “แนวคิดเรื่องบาปทั้ง 6 ตามความเชื่อทางศาสนาคริสต์ และด้านมืดของตัวละครในนวนิยายชุด เจรจาต่อตาย ของ tiara” การประชุมวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ระดับชาติ ครั้งที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และ

สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา, 5-6 สิงหาคม .

วรานันท์ วรพัฒนานนท์. (2558). “ผู้หญิงภายใต้ระบบทุนนิยมในอาชญาวิทยาญี่ปุ่นร่วมสมัย”.

วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุธีรา สัตยพันธ์. (2551) . “งานของ “ดั่งตถุณ”ในฐานะวรรณกรรมพุทธศาสนาแนววัฒนธรรมประชานิยม”วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสาวณิต จุลวงศ์. (2561). “ทุนนิยมวิพากษ์ในวรรณกรรมไทย”. รายงานการวิจัย วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สื่อออนไลน์

Alexandra Kollontai. **แนวชนชั้นในการปลดแอกสตรีและปัญหาครอบครัว**. แปลโดยใจ อึ้งภากรณ์. [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 25 กุมภาพันธ์ 2563.เข้าถึงได้จาก <https://marxists.catbull.com/thai/archive/kollontai/women-family/index.htm>.

SILENCED : ความโหดร้ายที่เงียบงัน [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 29 ตุลาคม 2561 เข้าถึงได้จาก <http://www.nidnok.com/2013/02/silenced.html>.

คริสตศาสนธรรมอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ. **การภาวนา**. [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 25 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <http://www.kamsonbkk.com/catholic/7545>.

คริสตจักรอโบริดาท์เบลสซิ่ง ชลบุรี. **การอดอาหารอธิษฐานตามพระคัมภีร์**. [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 25 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <http://www.abodahblessings.com/%EB8%81%>.

พระคัมภีร์ไบเบิล. [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 25 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.bible.com/th/>.

ภาษาอังกฤษ

Gong Ji-Young. [Online], Retrieved October 29, 2018, from https://en.wikipedia.org/wiki/Gong_Ji-young.

The guardian. **Gong Ji-Young: 'Being near death motivates life.'** [Online], Retrieved October 29, 2018, from <https://www.theguardian.com/book/2014/jun/22/gong-ji-young-death-motivates-life>.

The Return of the Prodigal Son. [Online], Retrieved March 05, 2020, from <https://www.tripimprover.com/blog/category/rembrandt>.

ภาษาเกาหลี

공지영. [Online], Retrieved August 10, 2019, from <http://ko.wikipedia.org/wiki/공지영>.

공지영 작가와 힐링캠프.(2019). “여의도광장차량질주사건의 진실” 뉴비씨” May 21, 2019. [Online], Retrieved August 10, 2019, from <http://www.newbc.kr/news/articleView.html>.

엄마처럼 보였던 그도 사람이기에 . [Online], Retrieved August 10, 2019, from http://www.hani.co.kr/arti/society/society_general/615291.html.

MBC News. **여의도 광장 자동차 질주 등 총동 살인사건 점검.** [Online], Retrieved August 10, 2019, from <http://imnews.imbc.com/20dbnews/history>.

การบรรยาย

Byoung Won MIN. (2019). “Politics of Two Koreas and Their Relations .“ Korea Foundation: Special Lectures on Korea 2019 at Silpakorn University , October10.